

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul VI, Nr. 85, AUGUST 2010 — *Apare DUPĂ data de 20 a lunii* — 2,5 lei

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU — **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site:** www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Editorial: CALUL DE BĂTAIE

Pun pariu cu majoritatea cititorilor noştri că nu ştiu **ce înseamnă *"calul de bătaie"***.

Iată despre ce este vorba: de-a lungul istoriei, când monarhiile erau sistemul de guvernare cel mai răspândit, anumite reguli – sau, dacă vreţi, respectarea unor norme de conduită - **transformaseră pe monarhi şi pe urmaşii acestora în "persoane sacre"**. De exemplu, în timpul copilăriei şi al instrucţiei unui fiu de rege (instrucţie care se făcea, bineînţeles, individual), se iveau situaţii în care odrasla regală făcea, ca orice copil, diverse pozne (nu îşi învăţa temele primite de la profesori - în special - şi poate alte zburdălnicii care nu se potriveau cu rangul său). Ar fi trebuit să îi fie aplicată o corecţie, o bătaie de o dimensiune oarecare. Să loveşti viitorul monarh? Nu era posibil. Şi atunci **s-a inventat *"calul de bătaie"*, un copil de aceeaşi vârstă, care mânca bătaie în locul prinţului** care, înduioşat de lacrimile şi vaietele micului camarad, îşi însuşea dojana.

Noi, sărăcimea română, suntem "*calul de bătaie*" al iudeo-democraţiei stăpânitoare în care, pentru a utiliza o altă vorbă românească, "*unul face, altul trage*".

Din toată avalanşa de "măsuri", care mai de care mai prost gândite, mai dăunătoare prin ineficienţa sau prin confuziile pe care le creează, una mai nouă ne-a dezvăluit cât îi duce capul pe guvernanţi şi... situaţia gravă în care se află: impozitarea maneliştilor!

Să nu îşi închipuie cineva că aş vrea să le iau apărarea producătorilor de folclor etnic; din contră, faptul că guvernul României - care îi reprezintă, credem noi, pe cea mai mare parte a

consumatorilor de incultură şi prostie - a ajuns bătaia de joc a acestor "băieţi deştepţi", ne pune în situaţia de a fi ruşinaţi şi furioşi pe starea de degradare în care am ajuns.

Cel puţin teoretic guvernul ne reprezintă şi când, prin măsurile preconizate, tu, guvern al României, ai ajuns subiectul ironiilor, ca să nu zic al bătăii de joc al unor inculţi de acest nivel, înseamnă că ţara, în general, a ajuns de plâns.

Sunt conştient că nu spun o noutate, că toată lumea suferă într-un fel sau altul din cauza situaţiei economice, dar **faptul că aşa-zisele măsuri de redresare au ajuns să se refere la categorii de cetăţeni din ce în ce mai restrânse, evidenţiază neputinţa găsirii unei soluţii** - care să facă... ce? Să poată fi *aplicată selectiv, ocolind clientela politică*.

Fondul problemei care este de fapt: se încearcă rezolvarea crizei economice prin măsuri ce se vor aplica de aici înainte.

Întrebarea capitală care se impune sună altfel: s-a ajuns la actuala stare de lucruri de curând, prin extinderea recesiunii la nivel global, *sau toată gândirea economică şi aplicarea acestei gândiri în ultimii 20 de ani a fost catastrofală?*

Cum s-a ajuns la dezastru: prin politica greşită din domeniul privatizărilor şi, la fel de important - atenţie! - prin politica fiscală frizând inconştienţa, practicată după 1989! (continuare în pag. 2)

Nicador Zelea-Codreanu

CALUL DE BĂTAIE (continuare din pag. precedentă)

Până să aprofundez problema, voi enunța ideea de bază, menită să fie soluția ieșirii din criză a României: recuperarea sumelor datorate de toți acești cetățeni la care, în mod evident, nu se mai poate face o corelare între bunurile dobândite pe parcursul timpului și impozitul pe venit achitat fiscului pe aceeași perioadă de timp!

Dar să revenim la subiectul inițial, amintind cum văd prosperii cântăreți de manele propusa măsură a guvernului Boc. În primul rând, nu se știe exact care este numărul prestatorilor de astfel de servicii la nivel național, cei cunoscuți fiind destul de puțini pentru ca impozitarea lor să aibă un efect cât de cât vizibil în calculul veniturilor totale. În al doilea rând, neexistând tarife fixe, nimeni nu va putea vreodată să controleze eficient tranzacția dintre angajat și angajator, nimeni nu va putea să țină o evidență credibilă a "gradului de ocupare" a manelistului.

Spuneam mai devreme că m-a deranjat impozitarea maneliștilor; sper că nu voi fi bănuit că încerc să le iau apărarea, aș fi decepționat să mă bănuiască cineva de așa ceva. **Problema este alta: dacă se încearcă ieșirea din criză prin astfel de măsuri, nu te poți gândi decât la eficiența pe care înțelepciunea poporului român o prezintă prin: ”înecatul se agață și de un pai”!**

Care este greșeala de principiu în aplicarea unei soluții salvatoare și care să conțină un act de dreptate, o consecință legală a încălcării legii în materie de impozite?

Voi explica amănunțit:

Sunt nenumărate situațiile în care controlul eficient asupra unor tranzacții comerciale nu se poate exercita într-o societate la nivelul actual de organizare în care ne aflăm.

Există nenumărate exemple de averi - și aici mă refer la cele absolut evidente, dacă nu chiar expuse vederii cu ostentație - care nu pot fi justificate nici prin activitatea la vedere a proprietarului, nici prin sumele încasate ca "impozit pe venitul global"

Nu este obligatoriu ca să ne referim numai la cazurile în mod evident flagrante, ci la orice investiție realizată, la care trebuie să existe corespondentul în impozitele percepute de fisc.

În concluzie, soluția pentru taxarea corectă a cetățenilor: atunci când nu poți controla cauza, iei în considerație efectul. Ar fi singura șansă a acestei țări de a face odată dreptate, de a pune stavilă într-o oarecare măsură evaziunii fiscale, de a controla apariția unor averi nejustificabile, de a da în vileag **grupurile de crimă organizată, rețelele de cămătărie ilegală și bandele de recuperatori** și tot ce nu am amintit și face parte din păienjenișul de "mistere" în care trăiește astăzi **românul obișnuit, cel care crede din ce în ce mai puțin că prosperitatea are vreo legătură cu pregătirea, cu munca, cu respectarea legilor.**

Deci soluția pe care o credem a fi imbatabilă este justificarea averilor. Dacă li se va părea unora că ar fi o întoarcere la măsuri abuzive sau nelegale, le vom răspunde că abuzivă este reducerea salariilor și impozitarea pensiilor; cât despre legalitate, de aceea există un "legislativ": ca să legalizeze măsuri de strictă necesitate - ca să nu vorbim de bun simț.

Voi da câteva exemple care au șocat opinia publică: cine știa de dimensiunea averii numitului **”Nuțu Cămătaru”**? Se știa că este un "interlop" pe care justiția s-a chinuit ani de zile să-l dovedească, că a practicat metode ilegale de câștigare a banilor; până la urmă totul a fost un "fâs" și, când s-a terminat procesul, aproape s-a terminat și condamnarea. Ce am văzut noi, "proștii": au venit să îi ia de la penitenciar cu câțiva cai de rasă de călărie, fiecare valorând peste 100.000 de euro! Ce am mai văzut tot la televizor: casa unde locuia "Nuțu", un domeniu înconjurat de ziduri care nu se mai terminau. Chestia cu caii este probabil un mic "hobby" al d-lui Cămătaru, asociat poate cu vechi practici ale înaintașilor. Nu știm câte limuzine are, dacă are mai multe proprietăți imobiliare etc., etc. ***Ce am vrea însă să știm, este câți bani a plătit la fisc impozit pe venit care să poată justifica bunurile:*** *există corelația între cheltuieli și impozite, este negustor cinstit* **(deocamdată nu mergem mai departe);** ***nu există, îi facem socotelile și plătește datoria la fisc sau se aplică legile datornicilor, mergând până la muncă pentru propășirea patriei.***

Alt exemplu foarte mediatizat în ultimul timp a fost cel al **proprietarului OTV, Dan Diaconescu**. Îl acuzi tu, stat român, de corupție sau șantaj sau nu știu ce; umbli întâi la avere, o evaluezi și vezi dacă din veniturile legale și-a putut cumpăra ceea ce are. Dacă nu, este clar că trebuie controlată sursa banilor.

Bineînțeles că o să vă gândiți că nu se face primăvară cu o floare. Așa este; s-ar începe cu vârfurile și s-ar continua în jos, pe scara evidențelor.

Merg cu mașina prin țară și văd pe drumurile străbătute zeci de vile - sau numai case noi, arătoase, unele etalând în mod ostentativ bogăția, altele mai modeste, în limita bunului simț.

Trec prin localități desfigurate de omniprezentele **”castele” cu zeci de turnulețe**, multe sunt înconjurate de **ziduri** din care s-ar mai putea face câteva case; în curțile mari, **limuzine scumpe** și nici un fel de mișcare: *ziua este făcută pentru dormit!*

Și-a pus cineva vreodată problema provenienței banilor necesari unor astfel de bunuri? Și-a pus cineva problema că orice bun ar trebui justificat prin plătirea unui impozit pe venituri?

Deocamdată nu vorbim de originea veniturilor, ci numai de impozitarea lor, pentru că o parte din bunurile acumulate ar putea avea o justificare legală; mulți oameni au muncit din greu ca să-și facă o casă, dar totul trebuie să aibă un echivalent în impozite.

Ce face statul român: îi ignoră pe toți cei care au avut ”puterea” sau șansa de a acumula bunuri imobiliare - și nu numai, și crede normal să iasă din impas agresând pur și simplu tot pe aceia care au muncit o viață întreagă și trăiesc azi foarte aproape de pragul mizeriei, sau pe cei care trăiesc dintr-un salariu amărât, țipând din rărunchi că toată lumea, toată populația trebuie să facă sacrificii pentru ieșirea din impas.

Oare noi ne-am prostit atât de tare încât să nu observăm că **statul român, sub imperativul unor scopuri oculte, potrivnice intereselor naționale, promovează o politică de distrugere a poporului român, forțându-l într-un fel sau altul ”să-și ia lumea în cap”**, să plece oriunde, să ne facă traiul de nesuportat în România? *Un președinte care îi invită pe români să emigreze, un părinte care își gonește copiii de acasă?*

Te întrebi atunci: ***Câți pot să plece? Și dacă pleacă, cine mai contribuie la menținerea economiei?***

Să ne gândim că **trebuie să facem loc în propria casă unor venetici** care aterizează în România cu bani mulți, sau ajutați, **care cumpără pe nimic ce a mai rămas nevândut: suprafețe enorme de teren agricol** de cea mai bună calitate, **sute de locuințe în vechile cartiere** ale protipendadei, acaparează din nou **comerțul** prin lanțurile de **hipermarketuri cu proprietari la Paris sau Tel Aviv, cumpără pădurile**, codrul frate cu românul, **iar defrișările sălbatice duc la inundații catastrofale. Aceștia sunt beneficiarii crizei economice naționale și mondiale** și se va dovedi - dacă nu s-a și dovedit - că acești tovarăși, având controlul absolut asupra finanțelor mondiale, au provocat și **vor provoca oricând vor dori crize financiare de acest gen, pentru a cumpăra**, cum am zis mai sus, **pe nimic,** bunuri, mijloace de producție, resurse minerale, în special energetice, **pentru a deveni stăpânii mapamondului.**

Revenind însă la "măsurile" luate de guvernanți pentru redresarea economică a României, vreau să vă prezint cuvânt cu cuvânt **aprecierile Căpitanului, Șeful Mișcării Legionare, Corneliu Zelea-Codreanu, în legătură cu sistemul democratic,** făcute publice acum 74 de ani, în situații de criză, **despre care ai spune că sunt făcute astăzi, demonstrând perenitatea ideologiei și doctrinei legionare.**

Pomeneam la începutul articolului de măsurile de redresare a economiei, asociate cu hotărârea guvernanților de a-și proteja clientela politică ce trebuie să iasă la sfârșit în câștig, nu în pierdere:

”Democrația sfărâmă unitatea Neamului românesc, împrăștiindu-l în partide, învrăjbindu-l și expunându-l dezbinat în fața blocului unit al puterii iudaice...”

”Democrația transformă milioane de evrei în cetățeni români. ***Egalitate? Pe ce bază? Noi suntem aici de mii de ani cu plugul și cu arma...”***

”Democrația este incapabilă de continuitate în efort, pentru că un partid guvernează un an, doi, trei; ce s-a conceput și clădit de unul astăzi, se dărâmă în ziua următoare, de altul.”

”Democrația pune în imposibilitate pe omul politic de a-și face datoria către neam... el devine sclavul partizanilor săi, întrucât ori le satisface poftele personale, ori aceștia îi distrug gruparea... el este pus în situația de a alege: ori desființarea muncii sale de o viață, ori satisfacerea partizanilor. - și atunci omul politic le satisface poftele – dar nu din buzunarul său, ci din buzunarul țării.”

”Democrația este incapabilă de autoritate... un partid nu ia măsuri împotriva partizanilor lui, trăind din afaceri scandaloase de milioane, din hoție și pradă, de frică să nu-i piardă; nici împotriva adversarilor, de frică să nu-i demaște propriile afaceri și incorectitudini.”

”Democrația este în slujba marii finanțe. ***Din cauza sistemului costisitor*** *și a concurenței dintre grupări,* ***democrația cere să fie alimentată cu bani mulți.*** *Ca o consecință firească* ***ajunge sluga marii finanțe internaționale*** *care o subjugă, plătind-o. În modul acesta* ***soarta unui neam este dată pe mâna unei caste de bancheri.”***

Toate aceste observații rămân valabile după zeci și zeci de ani în care **iudeo-comunismul și iudeo-democrația au făcut tot ce era necesar să ne transforme într-o populație docilă, fără țeluri și fără aspirații care să depășească interesul micii familii.** *Oricine depășește această graniță, manifestându-și interesul și îngrijorarea pentru soarta, pentru prezentul și viitorul țării, devine ”naționalist”.*

De o jumătate de secol și mai bine **stăpânii vremelnici ai acestei țări**, care se manifestă permanent prin regimuri-marionetă, **au convins pe cei mai mulți români - și nu numai - că dragostea de neam și țară este un lucru condamnabil, pentru ca în lipsa acesteia să poată ei să își desăvârșească manevrele criminale!**

Dar să revenim la problema care face subiectul analizei noastre și să tragem o concluzie, rezumând lucrurile.

Timp de 20 de ani, când toată lumea aștepta o schimbare radicală în viața acestei țări, **toate legile au avut ca scop instaurarea unui sistem care să favorizeze frauda, toate legile au avut un enunț ambiguu și interpretabil.**

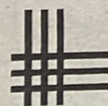
Cine a profitat de această situație: cei desemnați să apuce legile folosindu-se de ambiguități - în primul rând în scopuri politice și în al doilea rând în scopuri economice.

Vidul legal, lipsa unor prevederi și în special blândețea pedepselor, au favorizat frauda financiară, criminalitatea silvică, delincvența în general, **au transformat România într-o colonie din lumea a treia, țintă a tot felul de venetici** care au năvălit aici să se pricopsească în dauna enormei majorități a poporului român.

Ceea ce s-a dărâmat în 20 de ani încearcă să fie cârpit, cum am mai spus, pe spinarea a cel puțin 80% din populație, exact aceea care a dus greul totdeauna, ignorându-se imensa posibilitate de a se echilibra balanța economică prin recuperarea tuturor sumelor datorate statului prin practicarea evaziunii fiscale.

Nu am auzit să existe o lege care să prescrie datoriile către stat și, dacă există, trebuie abrogată, chiar dacă gestul ar părea brutal. Perspectiva de a arunca în disperare și distrugere fizică 80% din populația țării justifică luarea oricărei măsuri.

Actuala politică a guvernanților nu poate fi catalogată decât ca intenție de genocid și întoarcerea la situația din România regimului comunist, când o pătură a populației huzurea și ceilalți mureau de foame și de frig.

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE - ŞTIRI LUNA AUGUST -

MULȚUMIM tuturor celor care ne-au fost alături şi ne-au ajutat să trecem peste incendiul care a devastat, la începutul lunii iunie, locul de redactare a ziarului.

Luna aceasta am primit ***NOI DONAȚII,*** *de la doamnele Cristina Serafim, Silvia Boulescu, Sanda Sfintescu, de la d-na ghid de Germania, de la d-nii Radu Dogaru, Ion Țuțuianu, Caius Lungu.*

Dumnezeu să-i răsplătească însutit!

Nicador Zelea-Codreanu

***

S-a creat **Poliția secretă bancară**, aceasta fiind cel mai sigur mod de a colecta informații personale despre populație.

Ca şi alți cetățeni europeni, **românii** sunt din ce în ce mai supravegheați: camere video tot mai numeroase la metrou şi pe stradă, companii de telecomunicații care vă înregistrează pe față convorbirile telefonice şi navigările pe internet, şi, mai nou, bănci care au misiunea de a colecta cât mai multe date personale despre dvs.

„Regulamentul 9/2008 privind cunoaşterea clientelei în scopul prevenirii spălării banilor şi finanțării terorismului", adoptat recent de Banca Națională a României în baza unei directive a Uniunii Europene, obligă băncile comerciale să culeagă şi să furnizeze informații private cât mai detaliate despre clienții lor. Acesta este motivul pentru care atunci când veți face un credit vă veți trezi că sunteți întrebat care era numele de fată al mamei, câți copii aveți etc.

Art. 16 litera f îi obligă pe angajații băncilor „să aibă cunoştință de circumstanțele personale ale clienților."

Băncile sunt obligate şi să îşi înființeze departamente specializate în culegere de date şi informații despre clienți, atât persoane juridice, cât şi fizice. Măsurile prevăzute de noul regulament vor putea merge până la supravegherea domiciliilor suspecților.

Principala problemă este că astfel de activități au fost mereu apanajul serviciilor secrete, instituții aflate teoretic sub supravegherea statului, tocmai pentru a evita abuzurile. A da astfel de puteri băncilor înseamnă a le transforma într-o poliție secretă, care nu se află decât sub controlul iluminaților.

Bogdan Baltazar, fost preşedinte al BRD - Banca Română pentru Dezvoltare, arată că aceste modificări nu sunt deloc justificate. *„Din punctul meu de vedere, forma existentă înaintea noilor reglementări era una suficientă pentru că băncile comerciale reuşiseră să se organizeze extrem de bine pentru a se feri de tranzacțiile şi operațiunile suspecte.* ***Domnule, să fim serioşi, pentru depistarea circuitelor bancare care pot finanța terorismul, statul român are şi alte instituții abilitate să supravegheze aceste aspecte."***

***

Marea Britanie a devenit al doilea stat totalitar modern, după SUA, transformându-se într-o prefigurare a modelului sinistru al societății planetare comuniste de mâine.

Deşi în această țară nu sunt lagăre de concentrare sau gulaguri, **poliția a primit puteri fără precedent, de natură să dicteze modul de a gândi al cetățenilor şi de a pedepsi aspru orice disidență.**

Guvernanții britanici au impus o legislație ce va incrimina glumele catalogate a fi „incorecte politic" şi îi va pedepsi pe „făptuitori" cu până la 7 ani de închisoare.

Publicația "The Australian" a colectat în ultimii 10 ani un număr impresionant de rapoarte ale unor cazuri de pedepse draconice (incluzând şi arestarea unor copii) pentru ***„infracțiuni împotriva corectitudinii politice"***. Iată câteva exemple:

- Codie Stott, o elevă în vârstă de 14 ani, a fost repartizată pentru realizarea unui proiect şcolar într-un grup de copii asiatici vorbitori ai limbii urdu, dintre care unul singur ştia engleză. Ea a rugat-o pe profesoară s-o mute într-un grup în care să se înțeleagă şi ea cu colegii. Reacția cadrului didactic a fost crâncenă: a acuzat-o de rasism, țipând la ea, şi a anunțat poliția. Fetița a fost ridicată şi dusă la secție unde a fost amprentată, fotografiată, interogată şi apoi încarcerată într-o celulă timp de câteva ore.

- Într-o ceartă în curtea şcolii, un copil de 11 ani i-a spus altuia, de 10 ani, că este „sconcs"; cel de 10 ani i-a răspuns numindu-l „bin Laden" - suficient pentru a fi **arestat** şi trimis în fața unui judecător (care însă a spus că este un non-sens începerea urmăririi penale împotriva unui copil din motive de corectitudine politică, adăugând că există infracțiuni majore în societate pentru care poliția nu se deranjează atâta). Drept urmare, copilul de 10 ani a renunțat la şcoală.

- Interpretul lui Basil Brush, un cunoscut păpuşar de la o emisiune televizată pentru copii, a fost investigat de către poliție pentru că a făcut o glumă despre țigani. BBC a etichetat comportamentul său ca necorespunzător şi a asigurat poliția că va interzice difuzarea episodului respectiv.

- În ultimele luni au fost nenumărate cazurile de oameni ce şi-au pierdut locurile de muncă din şcoli, spitale sau alte instituții din motive religioase. Mai grav este că se procedează precum în timpul celei mai negre perioade a comunismului, prin trădări ale unor conversații private... Celebru este cazul asistentei Caroline Petrie, care l-a întrebat pe un pacient dacă doreşte să se roage pentru el. Acesta i-a spus unui coleg al ei, care şi-a făcut mai apoi „datoria de cetățean". Iar lui Jennie Cain i s-a impus să-i interzică fiicei sale de cinci ani să mai vorbească despre Iisus (aceasta venea în şcoala în care lucra Jennie şi reproducea ce-i spusese mama acasă, adică poveşti în care subiectul era Mântuitorul). În momentul în care s-a aflat de către autoritățile şcolare de un e-mail privat al mamei, în care cerea membrilor bisericii să se roage, aceasta a fost acuzată de conduită profesională inadecvată.

- Începând din 2009 **părinții creştini şi musulmani au fost amenințați cu urmărirea penală în cazul în care au obiecții față de lecțiile în care se promovează căsătoria între homosexuali** sau adopția de copii de către aceştia.

Profesorii din Marea Britanie **nu vor mai avea voie să folosească expresia „mamă şi tată"** şi nu vor trebui să presupună că elevii au părinți heterosexuali. "Copiii vor fi familiarizați cu ideea că există şi cupluri de acelaşi sex, iar profesorii trebuie să se asigure că elimină atitudinile homofobe din comportamentul micuților", precizează noile directive concepute de grupul Stonewall din Marea Britanie. În momentul în care profesorii discută cu copiii despre căsătorie, trebuie să le spună micuților despre drepturile civile ale partenerilor şi despre drepturile de adopție ale homosexualilor. Noile directive au fost lansate oficial în luna ianuarie a anului trecut de către ministrul britanic al învățământului, Ed Balls. Documentul precizează că **elevii care îşi cataloghează colegii ca fiind "homosexuali" trebuie sa fie tratați asemenea rasiştilor**, demonstrând astfel "toleranța zero" față de folosirea acestui cuvânt care reprezintă o insultă. *Poate „poponari" o fi mai potrivit?*

Şcolile vor trebui să încurajeze şi **să prezinte drept model persoanele homosexuale din rândul personalului din învățământ, părinților sau guvernatorilor.** Pentru implementarea acestor directive, luna februarie a fost declarată în şcoli "Luna lesbienelor, homosexualilor, bisexualilor şi transsexualilor în istorie", unde copiii vor învăța despre personalități despre care se crede că ar fi fost homosexuale: Leonardo da Vinci, Oscar Wilde, James Dean - şi lista poate continua cu mulți alți politicieni pe care îi vedem zilnic pe micile ecrane.

După cum lesne se poate observa, **sub acoperirea politicii corecte, SISTEMUL are câteva ținte clare: promovarea homosexualității, distrugerea conceptului de familie tradițională, a patriotismului, prigoana împotriva creştinilor.** Pe scurt, urmăreşte realizarea punct cu punct a doctrinei „iluminaților".

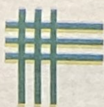
***

Uniunea Europeană finanțează cercetarea ştiințifică pentru introducerea de **noi tipuri de senzori biometrici.** Dacă până acum se vorbea de amprenta digitală, scanarea retinei sau chiar ADN, următoarea generație de scannere biometrice vor recunoaşte ființele umane pe baza vocii, a **undelor cerebrale** şi a electrocardiogramei. **Proiectul "Humabio"** ("Human Monitoring and Authentication using Biometric Indicators and Behavioural Analysis": *"Monitorizarea şi identificarea ființelor umane cu ajutorul indicatorilor biometrici şi analizei comportamentale*") a ajuns deja în faza experimentală. 14 voluntari au acceptat să li se implanteze **cipuri RFID** pentru a participa la testarea noilor metode de **identificare personală**. O aplicație declarată a acestor metode este verificarea accesului în zonele de maximă securitate, dar au fost testate şi alte aplicații de natură mult mai personală, care ne dovedesc că **aceste tehnici nu se vor limita la asigurarea protecției în ariile securizate**. Unul dintre sistemele testate, de exemplu, identifică pe baza datelor biometrice conducătorul unui automobil: computerul de bord verifică atât chipul şoferului şi amprenta sa vocală, cât şi datele specifice activității cardiace şi cerebrale; automobilul nu va porni în caz că şoferul nu este autentificat. ***Această tehnică este cea mai intruzivă dintre toate cele care au fost dezvoltate până în prezent: printre altele, presupunând implantarea cipului de identificare personală cu tehnologie RFID, precum şi stocarea unui număr impresionant de informații de natură personală despre toți cetățenii.***

Nu ne-am mira ca, în viitor, sistemele electronice să ne limiteze accesul nu numai la anumite aparate sau vehicule, motivând că nu ne aflăm în starea adecvată, ci la ORICE doreşte SISTEMUL, inclusiv la propriul salariu, inclusiv la asistență medicală... Deci la viață!

Agenția de ştiri „Garda de Fier"

Reportaj

DĂRUIND VEI DOBÂNDI
- TABĂRA LEGIONARĂ 2010 -

Ne vedem mai departe de frumosul obicei al taberelor de muncă voluntară şi educaţie, inaugurat de Căpitan, convinşi de adevărul cuprins în aceste cuvinte: "*dăruind vei dobândi*", din păcate, ***fără a fi imitaţi de vreo organizaţie!***

De fapt, marile partide, nepoatele fostului PCR (şi verişoarele actualului PCR - ptiu, să nu te deochi, lovi-te-ar Legea Siguranţei Naţionale!), **bineînţeles că nu vor mişca niciodată un deget**. În fond, toţi aceşti domni amintiţi mai sus, nici nu ar fi nevoiţi să presteze muncă gratis, ci ***să presteze măcar munca pentru care sunt atât de generos plătiţi, adică să guverneze cum trebuie ţara.*** Dar am abandonat orice speranţă de aşa ceva din partea dumnealor.

Însă celelalte organizaţii care se autointitulează "de dreapta"? De la acestea poate că mai nădăjduim ceva, am dori **să vedem o mişcare în front, un semn de alăturare, sau măcar de concurenţă...** *Ar fi cazul, pentru că oricine îşi revendică apartenenţa la dreapta **românească** nu umblă numai cu vorba, mai pune şi osul la treabă!*

***

Cel mai important aspect urmărit de Mişcare prin organizarea taberelor de muncă este cel moral-educativ: legionarii au cultul muncii, întrucât reprezintă singurul mijloc acceptat pentru rezolvarea necesităţilor de trai – la nivel de individ şi la nivel de organizaţie.

În tabăra de muncă barierele sociale dispar, punându-l pe intelectual în contact cu munca fizică, ajutându-l să aprecieze prin proprie experienţă contribuţia importantă a ţăranului sau a muncitorului la viaţa societăţii, iar muncitorul, prin contactul cu intelectualul, îşi sporeşte nivelul cunoştinţelor, se apropie de inima unui om de care, în condiţii obişnuite, se simte despărţit prin convenienţe şi obiceiuri, şi înţelege că într-o lume legionară munca lui va beneficia de aprecierea şi demnitatea cuvenită. Astfel se realizează ***armonia socială***, diametral opusă luptei de clasă promovate de comunism, dar şi indiferenţei de tip liberal, unde nepăsarea şi chiar ostilitatea faţă de semeni şi de societate se află la mare rang. Acesta a fost izvorul puterii din interiorul Mişcării: dragostea dintre camarazi, apropierea, care au ajutat-o să supravieţuiască tuturor încercărilor groaznice prin care a trecut.

Ceea ce trebuie subliniat înainte de alte precizări şi de trecerea în prezent sunt următoarele:

- activităţile legionare, dintre care unele de anvergură (de exemplu, Catedrala din Drăgăşani sau drumul croit în stâncă la Arnota) s-au făcut fără ca să se dispună de fonduri de la autorităţi, Mişcarea Legionară nefiind la guvernare (iar atunci când a guvernat sub conducerea efectivă a gen. Antonescu – timp de patru luni – Horia Sima, impostorul ajuns la conducerea Mişcării, era preocupat de "putere", nu de tradiţiile legionare);
- autorităţile, speriate de forţa Mişcării, materializată în astfel de activităţi de folos obştesc, au interzis organizarea în continuare a taberelor de muncă;
- nu numai autorităţile laice, dar şi cele bisericeşti au adoptat aceeaşi poziţie, interzicând a se construi sau repara lăcaşuri de cult cu contribuţie legionară! Ordinul i-a aparţinut patriarhului Miron Cristea care a devenit chiar prim-ministru în 1938, cu sprijinul direct al lui Carol al II-lea şi al amantei regale Elena Wolf (Lupescu), cureaua de transmisie între interesele evreieşti coordonate de masonerie şi dictatura regală mai mult sau mai puţin declarată.

Revenind în actualitate, şi astăzi, sub aceeaşi comandă masonică, Biserica Ortodoxă Română, fără a declara oficial, interzice (prin autocenzură) desfăşurarea - în folosul ei! – a taberelor legionare, obligându-ne pe noi să ne prezentăm sub false identităţi. *La alte dimensiuni, istoria se repetă!*

La ora actuală, posibilităţile limitate de numărul mic de participanţi la astfel de acţiuni, ne obligă să ne mulţumim cu contribuţii limitate în timp şi ca volum.

***

Continuându-ne şirul de drumeţii *cu folos* pe la lăcaşurile ortodoxe ale ţării, anul acesta am mers la o mănăstire în vârf de munte, din jud. Dâmboviţa.

Am ajuns într-un cadru patriarhal şi mirific, unde constaţi cu surprindere că nu simţi nevoia de televizor şi nici de internet: priveşti pădurea, te bucuri de fiecare copac ca şi cum ai vedea pentru prima oară un copac şi te cuprinde o linişte binecuvântată care te lasă să-ţi asculţi inima bătând şi sufletul să se înalţe la Creatorul său, minunându-se de toate bunătăţile pe care ni le-a oferit.

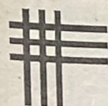
Programul de lucru a fost, anul acesta, o încercare inedită: spre deosebire de taberele din anii trecuţi, unde se lucra dimineaţa patru ore, apoi urma cam tot atâta pauză, şi apoi încă două ore de lucru (total şase ore), programul de acum a fost dintr-o singură bucată: s-a lucrat de la 8 la 17, **nouă ore** (cu pauză mică pentru masă).

În plus, din cauza faptului că mănăstirea se află **pe un teren în pantă foarte mare, de cca. 30 de grade,** totul a fost de două ori mai greu de realizat. Dar şi elanul nostru a fost de două ori mai mare.

(continuare în pag. 13)

Nicoleta Codrin

A CĂZUT UN ELICOPTER...

Alături de şase israelieni, ale căror nume nu ne interesează, şi-a pierdut viaţa şi căpitanul Ştefan-Claudiu Dragnea, în vârstă de 31 de ani. Tristă moarte pentru un militar român, în România, alături de nişte evrei care nu aveau ce căuta acolo... **Proiectul "Blue Sky 2010"** avea (are, căci nu a fost întrerupt pentru un simplu accident), măcar formal, şi o participare românească, deşi **era puţin probabil ca noi să aflăm vreodată de el, în condiţii normale.**

Dar ce căutau israelienii în munţii Bucegi?

"Ei ne apărau de nişte terorişti irakieni ascunşi în grotele din munţii noştri şi despre care lumea nu ştia", aşa cum aiuritor îi explica o colegă de serviciu unui camarad. Săraca, Dumnezeu să o ierte, că intelectual este decedată! Ah, şi desigur ne apărau şi de Iranul care, dintr-o mare răutate nativă, vrea să arunce bombe în lume.

Cum am putea să calificăm **exerciţiile militare israeliene de pe teritoriul României**, folosind, ca de obicei, dulcele limbaj civilizat al jurnalismului?

Greu de găsit o atare exprimare, lăsăm această sarcină ingrată altora.

Accidentul de elicopter despre care, cu siguranţă, nu se vorbeşte destul, deşi se tot bat câmpii, s-a petrecut în ziua de luni, 26 iulie 2010, lângă localitatea Fundata, jud. Braşov. Cadrul Munţilor Bucegi era folosit pentru simularea unor operaţiuni de salvare în condiţii deosebit de dificile. Deci nu era "nimic rău", doar un ***exerciţiu "umanitar"***, nu vă mai speriaţi!

Şi ce coincidenţă uluitoare: şi în... Iran sunt munţi!

Faptul că s-a prăbuşit acel elicopter militar pe teritoriul României ***demască pentru publicul larg operaţiuni de pregătire a războiului cu Iranul.***

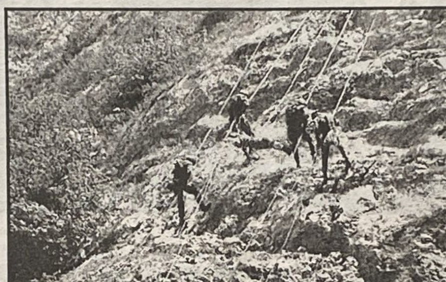
Acest incident ne demască pe noi, statul român, drept lachei abjecţi ai poporului ales, în rând cu nefericitul conglomerat de popoare din Statele Unite ale Americii. Iar "meritul" este al nostru, pentru că ne merităm conducătorii. Nu pentru că i-am fi votat, liniştiţi-vă, demult nu mai credem că rezultatul acestor voturi ar trebui să ne apese conştiinţele. **Dintr-un vot democratic nu are ce să iasă decât un putregai democratic, adică una din cele câteva marionete pe care păpuşarul inamovibil ni le pune la alegere, ca noi să decidem cu care să-şi joace piesa, pentru că lui îi este totuna.** Dar ce piesă se joacă nu este (nu a fost niciodată) de competenţa bietei turme pe care o dată la patru-cinci ani o dezmierdăm cu numele de "electorat".

Iar atunci, *de ce ne merităm, totuşi, politicienii, pe care nu noi ni i-am pus în cârcă?* Se dă răspunsul foarte simplu, creştineşte: ***pentru păcatele noastre.***

Facem atât caz de politicieni, pentru că lucrurile nu mai stau ca în decembrie 1989, când veneau în Timişoara şi Bucureşti comandouri şi trupe străine, să tragă în manifestanţii români, că aşa vroiau ele. Nu, acum nimic din toate acestea nu s-ar putea face fără aprobarea partenerului român, deci evreii vin să facă exerciţii în România pentru că aşa vrem noi. "Noi" - aţi înţeles: o mică parte din noi, cea mai murdară, aflată (cum spuneam, nu tocmai printr-o coincidenţă) la putere.

Cu toate că apele mărilor şi oceanelor planetei sunt negre de câtă materie cenuşie se spală zilnic şi se scurge din casele oamnenilor pe conductă, totuşi noi ne întrebăm în continuare: de ce trădătorul tătar cu cetăţenie română pus în fruntea ţării pe post de preşedinte al României de către iluminaţii al căruI dos îl pupă ritualic, doreşte să ne bage într-un război iresponsabil care nu ne priveşte de nici un fel, din care nu numai că nu vom avea nimic de câştigat, dar vom avea foarte mult de pierdut, în special financiar şi uman, în care militarii români vor murii pentru a apăra interesele iudaice (posibil alături de civili români)? De ce nu îl interesează că România va deveni o ţintă pentru defensiva iraniană dacă această ţară va fi atacată, datorită colonizării României cu baze militare americane? Doar pentru că Traian Băsescu şi gaşca lui de fomişti atei, sunt gata "să facă orice pentru bani", aşa cum declara nu demult tovărăşia sa? Cam meschin totuşi scopul, nu vi se pare? Dvs. v-aţi da viaţa pentru ca Emil Boc, Elena Udrea, sau şeful lor să prospere în continuare?

O altă întrebare este de ce "Departamentul Zero" al SRI care era iniţial însărcinat cu gestionarea labirinturilor şi tunelurilor din munţii Bucegi ce duc spre centrul Pământului, cât şi cu cercetarea fenomenelor deosebite care se petrec acolo, de o imensă importanţă atât pentru ştiinţă cât şi pentru noi ca naţie, aşadar de ce acest departament este sabotat de către statul român prin reducerea cu 25% impusă, în timp ce cercetările sunt lăsate pe mâna americanilor şi evreilor?

De asemenea, altă întrebare ar fi: ***De ce nimeni pe planetă nu poate să-şi dezvolte independenţa faţă de bancherii internaţionali,*** inclusiv prin energie nucleară folosită în scopuri civile?

Întrebările cu siguranţă ar putea continua timp de-o săptămână, fără întrerupere, dar, fiind conştienţi că ne va răspunde doar ecoul, ne-am gândit că ar fi bine să vedem ce s-a întâmplat la conferinţa ONU de acum doi ani. La Conferinţa ONU liderul de la Teheran a afirmat că *"ţările care încearcă să intimideze Iranul sunt controlate de sionişti"*. *"În pofida dreptului inalienabil al tuturor naţiunilor, inclusiv al celei iraniene, de a produce combustibil nuclear în scopuri paşnice, şi în pofida transparenţelor activităţilor iraniene şi a cooperării cu inspectorii AIEA, câteva puteri încearcă să ridice obstacole, exercitând presiuni politice şi economice asupra Iranului"*. Cei ce s-au simţit cu musca pe căciulă au luat cuvântul. Preşedintele Israelului, Shimon Peres, a avut un discurs standard, inept şi plictisitor, arhicunoscut şi fără noutăţi prin el, ceva cu terorism, terorişti şi sperietori de ciori, în timp ce Barack Obama a spus despre Ahmadinejad: *"sunt decepţionat de faptul că a beneficiat de această tribună pentru a exprima ura sa şi poziţiile antisemite"*. Numai că Barack Obama nu prea a înţeles bine care este treaba cu democraţia asta, crezând probabil că vorbeşte cu deţinuţii politici de la Guantanamo, sau cu păpuşelele lui de prin Europa de Est: a doua zi "antisemitul" Mahmoud Ahmadinejad s-a întâlnit cu o serie de evrei, printre care şi rabini, şi într-o atmosferă destinsă, amiabilă, *evreii prezenţi au spus că recunosc suveranitatea palestinienilor asupra pământului sfânt şi cer plata de despăgubiri către aceştia.* Rabinii au stat la masă cu Ahmadinejad şi cu delegaţia acestuia şi s-au îmbrăţişat, sărutat pe obraz şi fotografiat cu iranienii după întâlnirea care a avut loc la un hotel din Manhattan. *"Este o ocazie cu adevărat fericită pentru noi de a avea onoarea şi privilegiul să putem discuta cu o persoană atât de distinsă care înţelege diferenţa dintre sionism şi iudaism"*, a spus rabinul grupului Moshe ber Beck. *"Sionismul este o mişcare care vrea doar putere şi bogăţie şi care a corupt pământul"*.

Lumea "civilizată", adică iudaizată până-n măduva oaselor, se pregăteşte să anihileze încă o insuliţă de "barbarie", adică de libertate: statul independent Iran.

Aşa cum am mai subliniat şi altădată (vorbind tot la pereţi, desigur), **nu avem pretenţia ca ţara noastră să-şi schimbe sistemul de alianţe exact înaintea unei mari conflagraţii. Nici nu ne-o cere nimeni, nici măcar din Iran.** Probabil că "acvila" americană, asmuţită de evrei, îşi va umple din nou pliscul de sânge nevinovat, iar noi am putea rămâne să privim ca proştii, ca la măcelul vietnamez sau la primul război din Golful Persic. Să rămânem în relaţii bune cu blocul filoamerican-filosionist, parteneri, prieteni şi toate cele. Altceva mai bun, oricum, nu avem posibilitatea să facem şi de unde nu este, nici Dumnezeu nu cere. Punct.

Dar cobeligeranţi?! Există vreun tratat pe care trădătorii noştri de serviciu să-l fi semnat pe ascuns, în care scrie că România este obligată să sprijine militar o agresiune a Israelului sau a SUA? Toată lumea, sau cel puţin toţi reprezentanţii normali psihic ai speciei umane, au înţeles ce este cu ***"lupta împotriva terorismului"*** - este **noua formă a imperialismului iudaic.** În fine, poate că mulţi n-au înţeles aşa, ei încă sunt convinşi că este vorba de imperialismul "american", tot aşa cum a fost cândva vorba şi de cel "rusesc" (când "superputerea" sovietică era împinsă către orice, în afara celui mai elementar interes al poporului rus).

Imperialism evreiesc, american, klingonian - ce importanţă mai poate avea, atâta vreme cât este complet despuiat de vălul "justiţiar" cu care se încercase acoperirea lui?

Acestea fiind zise, mai este cineva în România care să nu vadă cum suntem târâţi într-un război injust, care nici nu ne priveşte? Mai mult: este cineva care să nu vadă că acest război este aproape lipsit de riscuri pentru SUA, în schimb foarte periculos pentru România? Eventualele oale sparte le vom plăti noi, nu America, eventualele rachete cu rază medie de acţiune vor distruge oraşe româneşti, nu americane. Cât despre prada de după câştigarea războiului, ea oricum ne-ar mânji oribil mâinile de popor care nu a mai nedreptăţit vreodată pe nimeni!

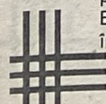
După război vom avea mai multe datorii ca niciodată la FMI şi alte instituţii de cămătărie mondială, ba chiar şi la "aliaţii" ale căror coroări vor fi mers la victorie pe râuri de sânge românesc. Vom avea multe morminte proaspete, un dezastru demografic şi economic, precum şi multe, multe datorii pe care nu le vom mai putea achita nici dacă s-ar reduce salariile, pensiile şi ajutorul social la zero barat. Iar atunci creditorii internaţionali se vor oferi cu "generozitate" să ne şteargă datoriile în schimbul unor cesiuni teritoriale. (Dacă nu cumva elicopterele israeliene şi bazele americane se vor fi îndesit atât de mult în ţara noastră, încât noua plasă de păianjen să se poată numi ocupaţie militară! Iar atunci ocupantul va putea ceda teritorii româneşti cui va dori, fără să ne mai şteargă vreo datorie...)

Nu vă place prognoza?

*"Nu poate să fie dracul chiar atât de negru, **ăştia suferă de paranoia, de teoria conspiraţiei... Şi,** oricum, **ce ne priveşte pe noi, noi suntem oameni de treabă, mergem la serviciu, ne uităm la televizor, băgăm capul în nisip când nu ne place ce vedem la orizont,** apoi totul trece şi trăim iarăşi fericiţi. Ne ducem copiii la grădiniţă: aaa, da, păi ei chiar că se vor bucura de un viitor luminos, că doar pentru asta **noi muncim, nu gândim."***

Să fie oare acestea gândurile ultimei generaţii de români care a apucat să aibă o ţară?

Ştefan Hâncu, Ionuţ Moraru

MONEDA "ANTISEMITĂ"

Câteodată, când chiar nimeni nu mai crâcneşte în faţa lor, necum să-i mai şi insulte, când toată lumea li se ploconeşte dârdâind de teamă să nu-i supere cu ceva, evreii înşişi introduc în joc câte un "motiv de supărare", ca să se mai poată victimiza puţin.

Noi identificăm ceea ce fac evreii cu ceea ce fac uneltele evreilor. Acest lucru este cât se poate de raţional, deoarece altfel ar fi absolut inexplicabil cum toată România şi aproape toată umanitatea întreprinde numai acţiuni în interesul iudaic.

Banca Naţională a României, cu al său guvernator ultralongeviv, **masonul membru al "Council of Foreign Relations", Mugur Isărescu**, intră indiscutabil în categoria **"unelte ale evreilor"**.

Unealta evreimii, BNR, condusă de super-unealta evreimii, Isărescu, a pus în circulaţie o serie numismatică dedicată foştilor patriarhi ai Bisericii Ortodoxe Române, printre care şi un presupus "antisemit", Miron Cristea. Aceasta i-a ofensat, pasămite, pe evrei (şi nu oricum, ci în numele statului român) şi aşa s-a pornit un nou circ mediatic, bineînţeles că pe placul "aleşilor" propriului lor dumnezeu. Totul merge după acelaşi scenariu ca atunci când evreii îşi desenau singuri zvastici pe pereţii sinagogilor, ca după aceea să se declare persecutaţi: ei centrează şi tot ei dau cu capul.

Miron Cristea (pe numele său laic Ilie Cristea) a fost patriarh al Bisericii Ortodoxe Române de la declararea autocefaliei BOR în 1925, sub regele Ferdinand, până când a murit, la 6 martie 1939, în vârstă de 70 de ani. Din 1938, tot până la moarte, a fost şi prim-ministru al dictaturii carliste. A fost succedat în funcţia de premier de Armand Călinescu şi în cea de patriarh de Nicodim Munteanu.

Vom clarifica în cele ce urmează:

- La ce foloseşte o asemenea serie numismatică;
- Pe cine priveşte dreptul statului român de a onora memoria unor înaintaşi români;
- Poziţia Mişcării Legionare faţă de înaintaşii în cauză.

Să începem:

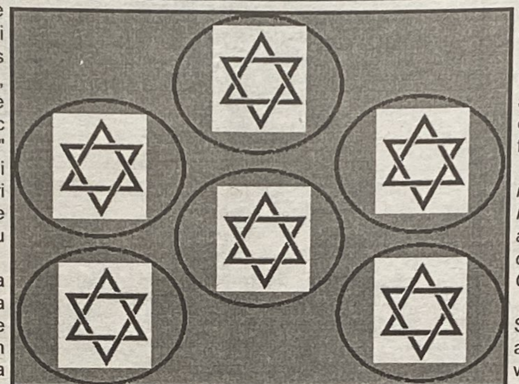
În iulie a.c. s-au produs seturi de monede comemorative dedicate celor cinci patriarhi ai Bisericii Ortodoxe Române trecuţi din viaţa aceasta. Banca Centrală a pus în circulaţie 5.000 de monede de argint, cu valoarea nominală de 10 lei. Preţul de vânzare este de 950 de lei pentru setul de cinci monede.

În primul rând, valoarea nominală este irelevantă, pentru că nimeni nu va putea scoate o monedă memorială de 10 lei cu Miron, Nicodim, Iustinian, Iustin sau Teoctist ca să cumpere 5 kg de cartofi la piaţa Obor - practic, seria nu este propriu-zis "în circulaţie". Şi apoi, trecând peste asemenea meschinării, aceste monede sunt mai degrabă un fel de medalii decât propriu-zis monede: cum se stabileşte valoarea unui asemenea lucru? Oare pe un sportiv care a câştigat o medelie de aur la Jocurile Olimpice îl va interesa vreodată cât costă aceasta? Valoarea afectivă depăşeşte preţul metalului rar, ea reprezentând amintirea unui triumf individual. Acum, în cazul unei medalii/monede cu patriarhul Miron, recunoaştem că valoarea acesteia ar putea să nu se ridice cu 5 bani peste preţul cantităţii de argint din care a fost făcută, pentru că vom vedea imediat ce reprezintă acesta şi ce nu.

Despre cine ar dreptul să ne spună care figură din istorie poate fi onorată şi care nu... vă vom transcrie un amalgam lipicios, putrefact, de corectitudine politică proferat de un personaj cu nume (şi doar atât) românesc: Radu Ioanid.

Menţionăm că nu suntem cu adevărat supăraţi pe Mugur Isărescu, Radu Ioanid sau pe Nimeni Anonimovici Absenteanu, pentru că nu ne putem supăra pe nişte marionete de paie. Dacă li s-ar tăia sforile, aceşti Pinocchio rataţi nu ar mai putea nici să respire singuri... dar, deocamdată, bine legaţi şi cu firele întinse, ei respiră destul de bine, ba chiar, culmea, respiraţia lor mai formează şi sunete articulate, după cum urmează.

Radu Ioanid (director în cadrul Muzeului Holocaustului din Washington) s-a declarat "şocat" de onorarea oficială a memoriei lui Miron Cristea, personaj deja stigmatizat cu eticheta antisemită. *"Decizia BNR de a-l onora pe Miron Cristea este cel puţin "insensibilă".* ***Raportul Final al Comisiei Internaţionale de Analiză a Holocaustului din România a fost asumat de preşedinţii Ion Iliescu şi Traian Băsescu*** *şi acest raport este clar în ceea ce priveşte rolul lui Miron Cristea. Cât priveşte legalitatea acestei decizii, să amintim că Legea nr. 107/2006 interzice cultul personalităţilor, organizaţiilor şi manifestărilor cu conţinut rasist şi xenofob."*

De fapt, şi noi suntem nedumeriţi: în ţara noastră se va răspândi un nou "cult", al patriarhului Miron Cristea!? Trebuie să-i aducem sacrificii sau să-l cinstim cu ritualuri masonice? Dragi masoni, noi, creştinii, credem că patriarhul ăsta nu prea este de-al nostru, ci mai mult de-al vostru, de ce ni-l tot puneţi în cap?

"Îndrăznesc să sper că decizia de a-l onora pe Miron Cristea a fost luată în pripă şi fără o analiză serioasă. Într-o instituţie occidentală, ***pentru o asfel de măsură, luată superficial sau deliberat, cade un cap****, al celui care a dezinformat conducerea instituţiei sau al celui care nu a prezentat din timp consecinţele eventuale ale deciziei."*

Să nu îndrăzneşti să speri! Nimic nu se face în pripă, când este vorba de trădarea României. Cât despre capul lui... desigur, excelent, unde-i stau picioarele, acolo să-i stea şi capul! Deşi din alte motive decât ale d-lui Ioanid, suntem cu totul de acord. D-le Isărescu, vă caută cineva la uşă, să-i spun că nu sunteţi acasă? Se aude un zăngănit de coasă...

"Indiferent de ţară sau de continent, nu putem permite *ca memoria celor ucişi sau deportaţi să fie insultată prin glorificarea celor care au fost autorii morali sau fizici ai crimei. Cu atât mai mult, acest lucru este inacceptabil în ţări ale UE sau NATO atunci când autorităţi centrale sau locale sunt implicate."*

În această vorbă de duh nu mai este vorba atât despre fostul Prea Fericit, ci de subjugarea noastră absolută, cu atât mai mult cu cât suntem internaţi şi în lagărele UE şi NATO. Şi, mai ales, evreii se supără atunci când se spune pe căi oficiale ceva care nu le convine, că altfel, vocile particulare...

"Ca cetăţean american şi ca persoană particulară pot să vă spun că nu sunt deranjat prea mult de manifestările de antisemitism şi negaţionism individuale care abundă pe internet în România [...] Aceşti oameni ale căror valori sunt anti-occidentale îşi manifestă primitivismul printr-un mod care afectează propria lor imagine şi pe cea a societăţii în care ei există."

Traducere: *"Între voi, viermilor, puteţi să şuşotiţi ce vreţi, iar pe forumurile de pe internet oricum colcăie înjurăturile ca la uşa cortului, pline de greşeli ortografice - cine ar mai lua o asemenea ţigănie în serios?"*

Mmm... negaţionism? Negarea holocau$tului?! Păi, cum se poate, că doar legea interzice... Cât despre imaginea şi primitivismul nostru, cât de mult am dori să fie atât de simplu! Să fim liberi, să spunem necenzurat ce gândim, iar faptul că nişte evrei strâmbă din nas pe undeva în lume să fie chiar ultima noastră grijă; dă, Doamne!

La final, să vă delectăm cu ultima explozie de inteligenţă radu-ioanidiană: muzeul holocau$tului nu aparţine "unei etnii anume", nicidecum celei evreieşti; nu, dom-le, cum puteţi să vă gândiţi că ar fi tocmai al lor?

"Există o neînţelegere reală sau voită a imaginii instituţiei pe care o reprezint. Demersurile Muzeului Memorial al Holocaustului din Washington sunt cele ale unei instituţii federale a guvernului american care acţionează conform mandatului trasat de Congresul SUA, şi nu al unei etnii anume."

Bine, domnule Ioanid, dar Congresul SUA, Sovietul lor Suprem (ca să-l alintăm puţin), nu aparţine el "unei etnii anume"? "We, the people... what people?"

Reacţiei oficialului american, evreul cu nume românesc Radu Ioanid, i-a urmat cererea adresată BNR de Institutul Naţional pentru Studierea Holocaustului din România "Elie Wiesel", prin care se solicită retragerea de pe piaţă a monedei de argint care-l înfăţişează pe patriarhul Miron Cristea.

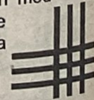
Iată ce i se impută primului întâistătător al BOR (1925-1939) (reproduceri selective din *Raportul Final al Comisiei Internaţionale de Analiză a Holocaustului din România*):

(1) Patriarhul Miron Cristea nu a luat niciodată atitudine împotriva antisemitismului. Dimpotrivă, el i-a demonizat pe evrei şi s-a pronunţat pentru îndepărtarea lor din România: "Îţi vine să plângi de milă bietului popor român, căruia evreul îi stoarce şi măduva din oase. A nu reacţiona împotriva evreilor, înseamnă a ne duce de vii la pieire. A ne apăra este o datorie naţională şi patriotică, iar nu antisemitism. Aveţi destule calităţi şi posibilităţi, ca să vă căutaţi şi găsiţi şi câştigaţi undeva un loc, un pământ, o ţară, o patrie încă nelocuită de alţii. Trăiţi, ajutaţi-vă, apăraţi-vă, şi exploataţi-vă unii pe alţii; dar nu pe noi şi pe alte popoare, cărora cu rafinaţiile etnice şi talmudice le duceţi şi acaparaţi tot belşugul".

(2) Ca actor politic loial regelui Carol al II-lea, patriarhul a încercat să limiteze influenţa Gărzii de Fier asupra clerului de rând. Astfel, în martie 1937, la cererea guvernului Tătărescu, patriarhul a convocat Sf. Sinod al Bisericii şi a dat o decizie care interzicea clerului local să se alăture cuiburilor Gărzii de Fier, demonstraţiile politice sau expunerea simbolurilor legionare, precum şi introducerea subiectelor politice în predici. Când Cristea a devenit primul ministru al dictaturii regale din 1938, guvernul său a încercat să atenueze violenţa antisemită dezlănţuită sub Goga şi Cuza, dar nu a modificat legislaţia antisemită pe care aceştia o introduseseră.

(3) Biserica Ortodoxă Română, sub patronajul patriarhului Miron Cristea nu a contrazis niciodată poziţiile susţinute de Nichifor Crainic [...]. Crainic şi-a folosit întreaga exegeză teologică pentru a argumenta că Vechiul Testament nu este evreiesc, că Iisus nu a fost evreu şi că Talmudul a fost creat ca o armă de combatere şi distrugere a creştinilor.

(4) La 13 febr. 1938, patriarhul Miron Cristea, prim-ministru al dictaturii regale, stabilea următoarele scopuri: „[...] Reexaminarea încetăţenirilor de după război şi anularea tuturor celor făcute în mod fraudulos şi în paguba intereselor vitale ale românilor. Această reexaminare va

îngădui o viaţă economică mai largă a elementului românesc. Organizarea plecării din ţară a elementelor străine care - de curând aşezate în ţară - vatămă şi slăbesc caracterul nostru etnic românesc. România va coopera cu alte state care au prisos de populaţie evreiască, ajutând-o să-şi găsească patria".

Aşadar, nu l-au acuzat de "legionarism", ceea ce este bine, pentru că nu trebuie să ne mai obosim să dezminţim şi acest lucru.

Altminteri, potrivit celor două citate din Miron Cristea, chiar ar trebui să-l iubim - nu găsim nici un cuvânt greşit în acele cuvinte. ***Dvs. găsiţi?*** Totuşi, când se referă la "patria" pe care evreimea ar fi trebuit ajutată să şi-o găsească, nu ştim dacă se referea la Madagascar, Palestina sau un teritoriu din URSS, toate fiind propuneri intens vehiculate în epocă, în nici un caz ideea lui Miron Cristea.

Atâta doar că tot ce aţi citit mai sus erau spusele lui oficiale, iar **el a fost un politician** (tot timpul, nu doar în calitate de prim-ministru). ***Unde am ajunge dacă i-am judeca pe toţi cei de atunci - ca şi pe cei de acum - după ce au spus? Toată clasa politică în... Rai?!***

Ca să nu lungim vorba, era în epoca lui Carol al II-lea un curent general antiiudaic, pe care nimic nu-l mai putea stăvili, nicidecum ascunde. Totuşi, într-o mare măsură, a putut fi captat şi manipulat în folosul evreilor. *Prin lideri incapabili sau chiar rău-voitori, puşi în faţă tocmai pentru a face "greşeli" prosteşti, s-a reuşit destul de bine compromiterea oricărei încercări de a scutura paraziţii de pe trupul sleit al ţării. Iar astăzi aceştia (de fapt, urmaşii lor, tot nişte paraziţi) se pot plânge în voie pe la toate colţurile, dobândind prin această metodă perversă o poziţie şi mai puternică decât atunci, când deja puteau să mâne după voia lor destinul ţării.* ***Asta au reuşit toţi masonii "antisemiţi" de atunci, cu Miron Cristea cu tot!***

Cât despre poziţia lor faţă de legionari, singurii care duceau o luptă pe principii corecte, cu sorţi de izbândă împotriva robiei evreieşti, aceasta este foarte grăitoare: le-au fost duşmani. Când a reuşit Căpitanul, într-un moment critic pentru toţi, să negocieze o "neagresiune electorală" cu câteva formaţiuni de dreapta, acest lucru a fost o performanţă extraordinară!

Şi, dacă tot veni vorba, mai lăsaţi-ne în pace cu "violenţa antisemită dezlănţuită sub Goga şi Cuza" în 1937. Peste încă o generaţie, când urmaşii noştri vor fi de o incultură şi o ignoranţă absolute (plănuiţi voi), le veţi spune, cu şase rânduri de lacrimi, că holocau$tul a fost o stare permanentă pe teritoriul ţării noastre, începând de la creştinarea dacilor de către Sf. Apostol Andrei!

Reacţia BOR a fost, cum altfel, timorată. Nici ei nu au tupeu să supere pe nimeni. Cam la mămăliga de mai jos se reduce tot ce au avut de spus în apărarea celor pe care, altminteri, îi pomenesc la fiecare Liturghie:

"Patriarhia Română consideră că iniţiativa Băncii Naţionale a României a avut ca scop sublinierea rolului important pe care cei cinci patriarhi l-au avut în promovarea unităţii naţionale şi culturii creştine în vremuri grele pentru istoria poporului român. În concluzie, Banca Naţională a României a dorit să evidenţieze lumina din activitatea patriarhilor României, nu să-i judece post-mortem pentru reale sau presupuse umbre". (conform agenţiei de ştiri "Basilica")

Foarte slabă apărare, cu "presupusele umbre", nu convinge pe nimeni. Dar este problema lor.

Şi dacă, totuşi, nu ar fi avut de ascuns propriile păcate, oare ce ar fi făcut Patriarhia? S-ar fi luat cu toţi defăimătorii de gât, ca să-şi apere capii trecuţi de pe lume până în pânzele albe? Ori ar fi spus ceea ce credem şi noi: ***au greşit şi au trădat cu nemiluita, dar pentru asta numai românii au dreptul să îi judece, iar voi, de la Washington, mucles!***

"Deşi plachete şi medalii aniversare sau comemorative cu patriarhi ai Bisericii Ortodoxe Române au mai apărut în ultimii ani, fără să existe obiecţii faţă de punerea în circulaţie a acestora, totuşi constatăm cu surprindere că recenta iniţiativă cu caracter comemorativ a Băncii Naţionale a României a provocat reacţii nejustificate de contestare a personalităţii celor cinci patriarhi români trecuţi la cele veşnice".

Aici chiar este ceva interesant: **rezultă clar că asemenea emisiuni comemorative, deci de cinstire a memoriei aceloraşi figuri istorice, controversate sau nu, au mai fost.** ***Dar ce se întâmplă, evreii se supără numai din doi în doi, sau abia acum le-a venit ideea să exploateze şi acest fleac în folosul văicărelii lor?***

**Reamintim cititorilor că nici cu holocau$tul nu prea îi deranjasem noi, românii, înainte de 1989! Până atunci nici nu fusese vorba despre aşa ceva,** iar milionul de români de elită închişi de comunişti (adică de evreii veniţi în cârca Armatei Roşii şi aciuiaţi prin aparatul de stat postbelic) au avut alte capete de acuzare: erau "legionari", "fascişti", "chiaburi", "duşmani ai poporului". Doar după Revoluţie, dintr-odată, s-au bătut peste frunte, amintindu-şi ca prin minune: *"Bre, ia stai aşa, că tocmai mi-a trecut prin cap! Dar cu holocau$tul cum rămâne? la scoate banii!"*

Revenim la cele spuse la începutul articolului: evreii şi-au procurat singuri acest subiect de scandal, nu Banca Naţională - ***care Bancă Naţională, ne credeţi atât de proşti?*** Puşi în faţa acestei telenovele de cea mai slabă calitate, noi nu dorim să ţinem partea nimănui, ci doar să îi **demontăm intriga**.

Aşa stând lucrurile, nouă ne este indiferent dacă memoria lui Miron Cristea, un mason, va fi sau nu onorată de BNR, o instituţie complet masonică şi plină de evrei; ***în schimb, ne este o absolută scârbă de încercările altor evrei de a se arăta lezaţi de propria lor unealtă, arătând-o ca pe o instituţie românească, ţinută în mâini româneşti.***

Ştefan Hâncu

***

AVEM O TELEVIZIUNE ORTODOXĂ?

În numerele trecute adusesem în discuţie **"chestiunea TRINITAS", postul de radio prin care Biserica Ortodoxă Română promovează idealuri ecumeniste** (vom detalia), **aşadar incompatibile cu propria titulatură.**

În cele ce urmează ne vom referi şi la ***"TRINITAS TV"***, **mai recent înfiinţat**, precum şi la o publicaţie scrisă cu binecuvântarea Patriarhiei, ***"LUMINA"***, **pe aceeaşi linie.**

Toate acestea sunt <u>produse ale trustului media al PATRIARHIEI, "*BASILICA*"</u>, inaugurat de actualul PF, DANIEL Ciobotea.

Pentru cei care ar putea face o confuzie între ecumenicitatea bisericii ortodoxe şi ecumenism, facem acestă scurtă clarificare:

ECUMENICITATEA este caracterul unitar al ortodoxiei, faptul că, indiferent de conducerea pământească, toate bisericile ortodoxe din lume sunt una, cap fiind Hristos.

Prin disensiunile care încep să apară, pe măsură ce BOR aderă tot mai mult la erezii impuse de masoni şi de UE, ecumenicitatea se şubrezeşte, pregătindu-se o nouă schismă.

ECUMENISMUL, pe de altă parte, este acea minciună prin care se pretinde **unificarea tuturor religiilor într-un mare amalgam (creştinism, islamism, iudaism, budism etc.).** Ce ar vrea promotorii acestei mişcări să ne convingă: că este câte puţin adevăr în fiecare religie, iar din împreunarea lor monstruoasă adevărul va străluci întreg şi nealterat. Ca în desenele animate pentru oligofreni, "Captain Planet", în care super-eroul îşi făcea apariţia prin invocarea mai multor puteri magice şi lupta împotriva... poluării.

Pe scurt, ecumenismul este ispita prin care Biserica Ortodoxă Română este atrasă în afara ecumenicităţii ortodoxiei.

Ca o coincidenţă nefastă, căderea a început cu proclamarea autocefaliei, de când România a avut primul Patriarh, pe Miron Cristea, care era la fel de mason ca şi actualul prea-fericit Daniel. Atunci s-a trecut la calendarul gregorian, decalat cu 13 zile, ceea ce ar putea părea un amănunt nevinovat... Numai că, astăzi, aceeaşi majoritate nu mai zice nici "pâs" nici când se cenzurează slujbele religioase ("Prohodul") şi se acceptă cipul, ca să vadă toată lumea ce Biserică deschisă şi progresistă avem noi, foştii apărători ai creştinătăţii.

Într-adevăr, BOR s-a dovedit foarte "deschisă şi progresistă", atunci când defunctul Teoctist l-a primit cu onoruri pe defunctul Ioan Paul al II-lea, doar că a fi progresist în materie de credinţă este un lucru de toată mizeria.

Dacă aceşti oameni, capi lumeşti ai Bisericii, mai cred în Adevărul pe care sunt chemaţi să îl vestească, **cum de îşi pot închipui că acesta are nevoie de vreo "înnoire", de "progres"!?**

Atunci, şi cu ocazia diverselor "rugăciuni" în comun cu catolicii sau alte maimuţăreli, s-a deschis tot mai mult calea ***compromisului***, iar **astăzi mărul putred pe dinăuntru începe să-şi arate stricăciunea şi pe dinafară.**

De pe site-ul oficial "TRINITAS" reţinem trei afirmaţii, dintre atâtea altele, prin care se evidenţiază, în cel mai bun caz, neseriozitatea demersului de a administra un asemenea post TV, şi anume că televiziunea Bisericii: **(1)** *"face accesibilă participarea la slujbe şi pentru cei bolnavi, imobilizaţi la pat sau bătrâni",* **(2)** *"ajută la intensificarea trăirii creştin-ortodoxe"* şi **(3)** *"susţine intensificarea solidarităţii umane, în contextul european multi-religios, multi-etnic şi multi-cultural".*

(1) Boala şi bătrâneţea au fost pentru mulţi oameni un prilej cât se poate de consistent pentru a se gândi la Dumnezeu, dacă s-a întâmplat ca sănătatea şi tinereţea să îi ispitească şi să îi îndepărteze. Dumnezeu nu are nevoie de un mijlocitor insidios şi plin de efecte secundare pentru a se arăta unui suferind. Şi apoi, ***cu câtă evlavie te poţi uita la televizor?!*** Chiar dacă este vorba de o slujbă religioasă! Eşti împreună cu cei ce se roagă în biserică, cânţi şi tu, îţi faci şi cruce odată cu ei? Poţi să urmăreşti liturghia de acasă şi dacă duminică dimineaţa îţi este pur şi simplu lene sau afară plouă? *Poţi şi să ronţăi alune şi să bei o bere? Că doar eşti în faţa televizorului, nu a preotului şi a celorlalţi credincioşi!*

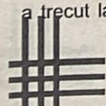
(2) Da, cu adevărat se simte, de doi ani şi jumătate, de la inaugurarea Trinitas TV, o intensificare a trăirii creştine, este ca un curent electric prin aer! Dar trebuie să recunoaştem că nu este de nici un folos: tot prin televiziune s-a intensificat (chiar mult mai mult) şi trăirea fotbalistică. Cea ortodoxă, chiar aşa "intensificată" cum este, rămâne tot mai mult în urmă.

Serios vorbind acum, aţi înnebunit!? Televiziunea, printre reclame şi toate manipulările execrabile, intensifică trărea creştină? Bieţii Părinţi ai Bisericii, ei n-au avut parte de asemenea "bincuvântare", că altfel până astăzi ar fi terminat de creştinat întreaga umanitate, ba chiar şi maimuţele, porcii, papagalii şi guşterii care se găsesc pe faţa pământului! Nu se intensifică nici o trăire creştină prin vizionare TV - o ştie şi Daniel şi oricine se ocupă de proiectul respectiv, pentru că este la mintea cocoşului!

(3) *Contextul european multi-una şi multi-cealaltă şi... "multilateral dezvoltat", nu?* Când auzim asemenea mizerii corecte politic, ne apucă scârba şi închidem televizorul. **Într-un asemenea "context", nu se crăcneşte nici împotriva actelor cu cip, nici împotriva homosexualităţii.** Şi nici nu pare să mai creadă cineva din BOR că ortodoxia este singura cale spre mântuire - atunci la ce bun să o mai propovăduiască?

(continuare în pag. 10)

Ştefan Hâncu

Atitudini

CONTINUAREA CONFLICTULUI

MIŞCAREA LEGIONARĂ
REDACŢIA REVISTEI "CUVÂNTUL LEGIONAR"

CĂTRE CONSILIUL NAŢIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

În urma solicitării dvs. de a trage "concluzii scrise" după ce am prezentat la data de 20 iulie a.c. "un punct de vedere" - înregistrat împreună cu o RECLAMAŢIE în care ***facem o contra-acuzaţie Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România pentru permanenta evidenţiere, imputare şi condamnare a poporului român*** pentru acţiunile antievreieşti din 1941 – 1942 – 1943, culminând cu ***deportările în Transnistria specificate de evrei sub denumirea de "HOLOCAUST"***, vă comunicăm că se încearcă "***învinovăţirea colectivă de asasinate***", **lucru declarat inacceptabil chiar de către F.C.E.R.** prin glasul şi semnătura excelenţei sale dl. dr. Aurel Vainer.

Acuzând poporul român de responsabilitatea morţii a 400.000 de evrei în perioada războiului antisovietic **fără să aduceţi dovezi concrete, fără o hotărâre a unui tribunal internaţional** sau de alt nivel, ***instigaţi poporul român la ură împotriva evreilor,*** *"într-o campanie programatică şi constantă"*, menţinând şi agravând o stare de tensiune pe care, cu un cinism inacceptabil, o atribuiţi publicaţiei noastre.

CEREM aplicarea prevederilor O.G. nr. 137/2000, conf. art. 20 alin. 6, în temeiul principiului inversării sarcinii probei, **d-lui dr. Aurel Vainer revenindu-i sarcina de a dovedi vinovăţia poporului român privind executarea şi amploarea numitului HOLOCAUST (400.000 de victime).**

În caz contrar, *cerem Consiliului Naţional pentru Combaterea Discriminării sancţionarea drastică a organizaţiilor şi persoanelor care incită poporul român la ură împotriva minorităţii evreieşti.*

Ne însuşim declaraţia C.N.C.D. ca fiind *"garant al respectării şi aplicării principiului nediscriminării"*, atrăgând atenţia că, **în cazul de faţă, noi am adus la cunoştinţa C.N.C.D. un caz grav de discriminare a poporului român** în relaţia cu minoritatea evreiască din România.

Nu am făcut şi nu facem nici un fel de afirmaţie sau negaţie cu privire la declaratul holocaust, respectând legile în vigoare care, în dispreţul Constituţiei, ne interzic să avem o opinie în această chestiune.

Ni se pare că, sugerând acuzatorilor noştri intrarea într-o anumită legalitate, le facem un serviciu care ar fi de natură să înlăture orice fel de suspiciune.

La acuzaţia adusă publicaţiei "Cuvântul Legionar" - că "născocim", încercând să "demonizăm un întreg grup etnic", răspundem că pentru tot ce am publicat – şi la care se poate cere acoprire cu documente, în limita bunului simţ – **am prezentat un dosar cu 22 de file, răspunzând fiecărei acuzaţii în parte**, dosar înregistrat cu nr. 5846 din 20.07.2010, conţinând şi "punctul nostru de vedere".

CEREM, în termenul prevăzut de lege, ***prezentarea documentelor referitoare la reclamaţia făcută de noi.***

Cu respect şi consideraţie,

Nicador Zelea-Codreanu

***

Concurs

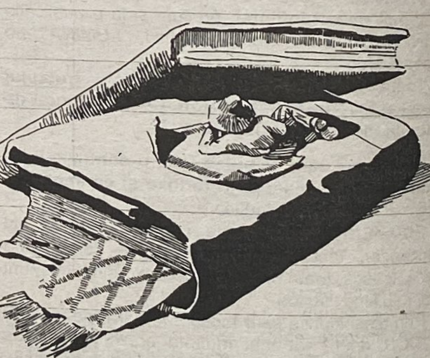
ISTORIA CENZURATĂ

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IULIE: *"Cine nu poate deveni legionar?"*
a fost dat de Laurenţiu Mocanu din Sibiu, 30 de ani,
care a câştigat cartea *"Agonia României"* – N. Baciu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Conform celui care a fondat şi a organizat Mişcarea Legionară, fixându-i principiile, Corneliu Zelea-Codreanu, **nu poate deveni legionar:**

- haimanaua, omul fără căpătâi;
- secătura, omul fără sănătate interioară;
- cel care cerşeşte;
- leneşul;
- cel care nu gândeşte, nu are discernământ;
- cel care aşteaptă să-i cadă din cer o soartă mai bună;
- cel care se vinde;
- cel care urmăreşte interese materiale în cadrul Mişcării;
- laşul, fricosul;
- intrigantul;
- mincinosul;
- lăudărosul;
- trufaşul;
- cel care nu este om de cuvânt;
- incorectul;
- beţivul ("Legionarul bea, dar nu se îmbată");
- cel care critică mereu, sub formă de veşnică nemulţumire;
- certăreţul, cel care nu poate trăi în armonie deplină.

(*"Cărticica şefului de cuib"* şi *"Circulări şi manifeste"*).

Legiunea este o organizaţie de elită, în care nu intră oricine vrea, ci recrutarea şi acceptarea membrilor se face în urma selecţiei după criteriile de mai sus.

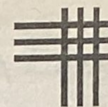
Nu este formată numai din intelectuali, ci şi din oameni simpli, muncitori şi ţărani, dar toţi trebuie să fie oameni integri, de caracter.

ÎNTREBAREA LUNII AUGUST: De ce nu s-a dat nici un comunicat de presă privind rezultatele vizitei în România a premierului israelian, Shimon Peres?

PREMIU: *"Până unde am ajuns"* – Traian Popescu.

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRI ALE LUMII DE ASTĂZI (II)

- SF. NICOLAE VELIMIROVICI -

(continuare din numărul trecut)

DESPRE CUVINTELE: "CELUI CE ARE, I SE VA DA"

Te miră cuvintele Mântuitorului: ***Celui ce are i se va da şi îi va prisosi, iar celui ce n-are şi ceea ce are se va lua de la dânsul*** (Mt. 13, 12).

„Oare este drept", întrebi tu, *„să se dea bogaţilor, care au, şi să se ia de la săraci şi puţinul pe care-l au?"*

Aşa gândeşti tu, mânat de duhul acestor vremuri nefaste când problemele materiale au pus în umbră problemele de primă însemnătate ale vieţii omeneşti pe pământ, ale rostului şi scopului ei.

Dacă ar fi vorba de bunurile acestei lumi, întradevăr, nu ar fi drept să se ia de la sărac şi să se dea la bogat. Aceasta s-ar împotrivi altor spuse ale lui Hristos: *Celui ce-ţi cere, dă-i.* S-ar împotrivi şi pildei despre bogat şi Lazăr.

Iată, de la bogatul nemilostiv s-a luat totul, şi totul a fost dat săracului Lazăr - în împărăţia cerurilor. Aşadar, nu se poate ca Mântuitorul să fi vorbit aici de avuţia materială. **Chiar dacă se întâmplă ca din punct de vedere material un bogat să se îmbogăţească din ce în ce mai mult, iar un sărac să sărăcească din ce în ce mai mult în această lume, acest fapt este doar un simbol a ceea ce întâmplă în domeniul realităţilor duhovniceşti.**

Adevăratul înţeles al acestor spuse devine limpede când le citim pe cele dinaintea lor - iar înaintea lor se află **pilda despre semănător şi sământă** şi cea despre lumina care nu se poate ascunde (Lc. 8, 16).

Lumina este adevărul. Cel care a simţit dulceaţa adevărului ca dar al lui Dumnezeu, şi năzuieşte şi se osteneşte să aibă tot mai mult din el, aceluia i se va da, şi îi va prisosi lui, ca să poată arăta adevărul şi altora. Sfânta Varvara nu avut dascăl, dar a avut năzuinţă după adevăr şi suflet pregătit să primească adevărul; de aceea, Dumnezeu i-a descoperit bogăţia adevărului.

Unii eretici din zilele noastre au strâns în pumn numai o mică parte din adevărul lui Hristos, în timp ce plinătatea adevărului, pe care o poartă Biserica Ortodoxă, au lepădat-o.

Precum sluga cu un singur talant, şi aceştia au îngropat părticica luată din adevăr şi o păzesc cu râvnă de înmulţire. De aceea ***li se va lua şi acea părticică din adevăr şi va fi înapoiată celui de la care au şi luat-o.*** Ei cred că au tot adevărul lui Hristos.

Evangheliştii se explică şi se completează unul pe celălalt. în cazul de faţă, Luca pe Matei. La Luca scrie: **"*Şi celui ce n-are i se va lua şi ce i se pare că are*"** (Lc. 8, 18).

Numeroşii filosofi încrezuţi în mintea lor nu au adevărul, însă doar cred că-l au. Nici nu se ostenesc să afle şi să primească adevărul, care este numai de la Hristos. De aceea, părutul lor adevăr va fi lepădat şi nu va da roadă, iar darul lui Dumnezeu, pe care ei l-au cheltuit în piezătoare trufie împotriva Făcătorului lor, va fi luat înapoi de Dăruitorul tuturor darurilor şi dat altuia, care va avea mai multă frică şi râvnă şi credinţă şi dragoste.

„Aşa facem şi noi", spune Sf. Ioan Gură de Aur. *„Când vom vedea că cineva ne ascultă cu împrăştiere şi a rămas nepăsător faţă de toate încercările noastre de a-l îndupleca, până la urmă încetăm să îi mai vorbim, căci dacă stăruim nu facem decât să sporim nepăsarea lor"*. Atunci ne întoarcem şi îmbiem cuvântul adevărului celor ce au mai multă dorinţă să-l asculte.

Dumnezeu Se poartă ca un gospodar, care seamănă sământa sa şi lângă drum, şi pe stâncă, şi în mărăcini, şi în pământ bun, iar când vede ce se întâmplă în primele trei cazuri cu sămânţa pe care a semănat-o se îngrijeşte doar de pământul bun.

Cu cât dă o ţarină rod mai mult, cu atât mai grijuliu o lucrează gospodarul, însămânţând-o mereu. Iar pământul de lângă drum şi pietros, şi mărăcinos este treptat părăsit de gospodar, dacă acesta vede că nu-i aduce nici un rod. Iar sământa pe care o semănase acolo mai înainte, o ia şi o seamănă în pământ roditor.

Deci, spusele cu pricina privesc cuvântul lui Dumnezeu, pe care Hristos l-a semănat în întreaga lume.

De la cel leapădă sau întrebuinţează rău cuvântul lui Dumnezeu acesta se ia şi se adaugă din plin celui care deja îl are şi care se bucură că îl are din ce în ce mai mult.

DESPRE CULTURĂ ŞI OM

Scrieţi că v-aţi petrecut iarna într-un oraş celebru din străinătate. Câteva zile v-aţi simţit bine – cât timp ochii vi s-au plimbat peste palatele de marmură, grădinile cu fântâni arteziene, străzile netede şi curate, biserici, muzee, biblioteci, hoteluri şi peste tot acel felurit morman de zidărie şi acel felurit bagaj de curiozităţi ce se numeşte într-un cuvânt „cultură".

În cele din urmă, privirea v-a căzut şi asupra oamenilor din acel oraş; la drept vorbind, mai întâi a căzut privirea lor asupra dvs., şi dvs. v-aţi dezmeticit şi aţi băgat de seamă că punga vă trăgea mai puţin în mână şi la cântar decât înainte; că aţi plătit foarte scump o bucată de sticlă şlefuită, despre care vi s-ajurat că este un diamant; că birjarii făceau ocolul oraşului cu dvs. ca să vă ducă la un magazin din apropierea hotelului unde locuiaţi; că toţi cei din jur vă priveau nu ca pe o fiinţă omenească, ci cum privesc vulturii la un hoit, şi aşa mai departe. Fiecare căuta doar un culoar întunecos şi strâmt între paragrafele legii ca să vă poată „ciupi" şi „jumuli" nepedepsit. De aceea, **spuneţi că pe dvs. cultura oraşului cu pricina v-a lăsat mirată, iar caracterul oamenilor de acolo scârbită.**

„Strămoşii acelor oameni dezgustători trebuie să fi fost adevăraţi titani dacă au putut clădi o astfel de cultură!" Acestea sunt cuvintele dvs. de încheiere.

Dar **nu, nu vă amăgiţi.** Strămoşii lor erau la fel ca ei.

Nu clădesc o cultură numai oamenii mari, ci adeseori şi cei mici, şi de tot mici, ba până şi neoamenii.

Oameni mici au clădit cultura Babilonului şi a Ecbatanei; oamenii mici au clădit cultura Arabiei şi Egiptului.

Arhirăufăcătorul Caracalla a clădit palatele cele mai minunate.

Sângeroasa Semiramida a înălţat în aer grădinile suspendate.

Neoameni au clădit cultura foarte confortabilă din Pompei, care a pierit.

Neoameni au clădit şi cultura Tirului şi Sidonului, două cetăţi fără Dumnezeu, din care au rămas două sate de pescari.

Neoameni au clădit cultura Sodomei, vestitei în rău Sodoma.

Foarte cultivat era şi Capernaumul, însă cultura nu i-a ajutat să nu fie socotit împreună cu Sodoma. "*Şi tu, Capernaume, a grăit Domnul, care până la cer te-ai înălţat, până la iad ai să te cobori... Pământului Sodomei mai uşor îi va fi în ziua judecăţii decât ţie.*" (Mt. 11, 23).

Caracterul şi cultura n-au mers întotdeauna mână în mână.

Nici omenia şi cultura, dovadă fiind **veneţienii.**

Nici eroismul şi cultura, dovadă fiind **levantinii.**

Nici nu se poate preţui după măsura culturii valoarea unui om sau a unui popor.

Deseori s-au dezvoltat culturi fără caracter şi **uneori caractere tari s-au dezvoltat fără cultură - de exemplu spartanii,** iar în vremea mai nouă albanezii.

Iar acum, în fine, îngăduiţi-mi să vă întreb: după experienţa pe care aţi avut-o cu cultura şi cu neoamenii în oraşul X, care credeţi că ar trebui să fie principala sarcină a popoarelor: să edifice cultură sau să educe caractere?

Ce cere astăzi omenirea cu mare glas: cultură sau oameni buni?

(continuare în pag. 15)

Pagină realizată de Corneliu Mihai

AVEM O TELEVIZIUNE ORTODOXĂ? (continuare din pag 7)

Ca o mostră de "intensă trăire creştin-ortodoxă", "TRINITAS TV" a prezentat un documentar nemaipomenit de elogios la adresa Revoluţiei "Franceze".

Ne-am obişnuit deja cu minciunile şi mistificările grosolane în materie de istorie promovate de canale precum "Discovery" sau "National Geographic", dar până şi acestea mai păstrează o umbră de imparţialitate asupra unor evenimente - cu excepţia, să zicem, a celui de-al doilea război mondial. Însă **televiziunea Patriarhiei preamăreşte măcelul anticreştin** fără nici o rezervă, găsindu-i scuze până şi pentru ghilotinările în masă, procesele sumare cu condamnări arbitrare ale "duşmanilor revoluţiei": vezi Doamne, acestea nu s-au petrecut pe întreg teritoriul Franţei, deci sunt în regulă!

Celebra lozincă "*să spânzurăm ultimul rege cu maţele ultimului preot*" nu deranjează dreptcredincioşii redactori TV, sau poate că nu au auzit de ea... Nu le putem acorda scuza inculturii: mai târziu, din aceeaşi presupusă incultură vor putea spune şi că Hristos ar fi fost eutanasiat, nu crucificat.

Revoluţia "Franceză" a fost, până la vremea bolşevismului, cel mai mare rău făcut creştinismului. De fapt nu se deosebeşte prin nimic esenţial de bolşevism, decât că acesta din urmă, dezlănţuindu-se într-o lume deja infestată de manevrele iudeo-masonice, a avut urmări mai importante, care nu au mai trecut nici până astăzi. Prin urmare, vom auzi la Trinitas TV şi un elogiu adus lui Lenin?

Diferenţa esenţială între reviste şi radio-televiziune este că primele se vând în biserică, odată cu lumânările, în timp ce "Trinitas"-urile se află pe câte o frecvenţă oarecare de emisie.

Butonând rapid telecomanda, poţi vedea la televizor în câteva clipe o secvenţă cu preşedintele Băsescu, o fază dintr-un meci de fotbal, un moment liturgic şi un cadru dintr-o comedie infectă de la Hollywood. Din acest punct de vedere, orice s-ar transmite pe un post TV, indiferent de conţinut, nu are aproape nici o şansă de a fi benefic, nicidecum sfânt. Ca să nu mai vorbim despre efectele nocive ale vizionării TV în sine - sedentarism, apatie, dependenţă psihică şi alte "bucurii" ale modernităţii.

O publicaţie scrisă constituie un mijloc absolut decent de contact cu publicul. Un ziar poate fi păstrat, căutat în colecţii, fiind mai uşor de urmărit, în timp ce vorbele zboară, iar înregistrările după emisiuni TV se pot sau nu găsi pe internet.

Deci să vorbim de ziarul creştin din România, "*LUMINA*". *Ne luminează, oare?*

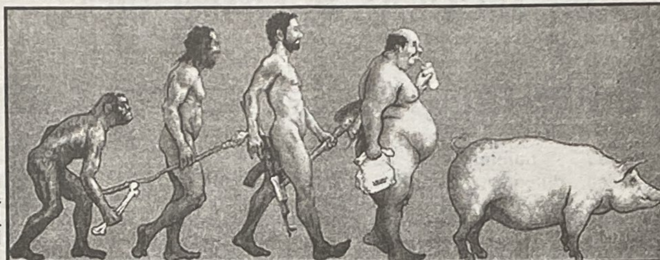
Bunăoară, găsim mai mult decât dubioasă promovarea teoriei evoluţioniste în această publicaţie, în aug. 2009:

"Va continua omul să evolueze? Da, dar acest lucru nu se poate observa într-o viaţă de om, deoarece evoluţia este foarte lentă. *Dacă australopitecul* (n. n.: omul primitiv) *avea un creier în jur de 500 cm cubi, a fost nevoie de două milioane de ani să se ajungă la media de azi, de 1.380 cm cubi! Aceasta înseamnă 100.000 de generaţii, adică faptul că s-au adăugat 8,8 mm cubi pe generaţie!* ***Evoluţia este demonstrată şi de atrofia şi tendinţa de dispariţie a unor porţiuni din corp care nu mai sunt utile:*** *măselele de minte, degetul mic de la picior ş.a."*

Pentru cei care au chiulit la orele de biologie din liceu, **extrem de celebrul australopitec este o specie de maimuţă zisă "antropoidă", adică asemănătoare cu omul, pe care adepţii evoluţionismului o declară cea mai veche verigă cunoscută în lanţul de mutaţii succesive care a ajuns, chipurile, la om.** Specia este dispărută astăzi, iar fosilele găsite au fost considerate vechi de două milioane de ani, după cum precizează şi articolul din revista "Lumina".

Oricum, la şcoală am fost minţiţi prezentându-ni-se doctrina lui Darwin ca o certitudine a ştiinţei, când de fapt nu numai creştinii, ci şi numeroşi alţi oameni de ştiinţă îi găsesc din ce în ce mai multe puncte slabe. Ştiinţa tot mai avansată a geneticii nu mai poate accepta ipoteza mutaţiilor spontane, iar selecţia naturală nu este un factor al transmutaţiei speciilor. Etc.

În orice caz, **orice sărac cu duhul ştie că**

evoluţionismul contravine concepţiei creştin-ortodoxe! Atunci, de ce se publică aşa ceva într-un ziar ortodox?! Subliniem: revista aceasta se vinde în aproape toate bisericile din România!

Tocmai **o revistă cu mesaj masonic le este impusă preoţilor, sub ameninţarea mai mult sau mai puţin voalată a pierderii parohiei.**

Dar să revenim pe tărâmul credinţelor religioase: tot **în "*LUMINA*"** a apărut articolul "***Tradiţia Ramakrishna: o experienţă <u>creştină hindusă</u>***" (n. n.: şi creştină, şi hindusă, bună glumă!), semnat de preotul prof. univ. dr. Nicolae Achimescu.

"Fiind o religie universală, creştinismul şi valorile sale nu se autoconservă într-un anume spaţiu şi timp; dimpotrivă, într-un fel sau altul, el devine obiectul unor trăiri şi experienţe care ies din tiparele propriei tradiţii religioase, culturale etc. Tocmai de aceea, dincolo de un Iisus Hristos autentic creştin, descoperim un Hristos acceptat, dar perceput puţin altfel în cadrul altor religii, mai precis în viaţa unor mari personalităţi necreştine cum ar fi, de pildă, Sri Ramakrishna (1834-1886), un vizionar proeminent al istoriei religioase mai noi din India. [...]

Întrebarea fundamentală care se pune în acest context este ce vrea să însemne această experienţă mistică multireligioasă pe care un hindus precum Sri Ramakrishna o are. Desigur, răspunsul poate fi dat din diferite perspective. În primul rând, ***Ramakrishna consideră că experienţa sa interreligioasă confirmă faptul că TOATE religiile sunt căi de acces spre Dumnezeu.*** *[...] Mai precis, în viziunile*

sale, ***Ramakrishna nu făcea altceva decât să <u>experimenteze un</u> HRISTOS HINDUIZAT.*** *[...]*

În hinduismul modern, mergându-se pe linia lui Sri Ramakrishna, există voci care pretind chiar că ***Hristos poate fi perceput şi „realizat" cu mult mai bine de către unii hinduşi decât o pot face creştinii tradiţionali.*** *„Noi, hinduşii, Îl înţelegem mai bine pe Iisus decât voi, creştinii", clamează teza fundamentală a tradiţiei Ramakrishna."*

Acelaşi profet al hinduismului modern a mai experimentat şi Islamul, ca să se asigure că, într-adevăr, orice fel de religie (desigur, în varianta ei "realizată" hindus) duce la Dumnezeu.

Apropos de "hinduismul modern", vom folosi un termen consacrat în "tantrismul modern" (am numit aici pornografia), ca să spunem că **viziunea lui Sri Ramakrishna reprezintă un "ecumenism hardcore"**: numai pentru cei cu nervii tari!

Pur şi simplu părintele Achimescu prezintă tradiţia Ramakrishna drept un factor benefic pentru îmbogăţirea spiritualităţii noastre!

Dacă domnia sa mai ţine şi predici după acest tipic...

Nu ştim cine i-a acordat doctoratul părintelui Achimescu, dar într-o şcoală simplă de la ţară, cu patru clase, acesta ar fi rămas corigent la ora de religie.

Tot în "LUMINA" ni se prezintă şi cazul unui alcoolic aşa-zis vindecat, care nu a mai putut rezista şi s-a reapucat să tragă la măsea... din cauza vinului de la Sfânta Împărtăşanie!!

Având în vedere ce reprezintă pâinea şi vinul din Sfintele Taine, aşteptăm cu interes relatări despre efectul împărtăşaniei asupra unui canibal sau a unui vampir abstinent.

Difuzarea unor asemenea puncte de vedere ar putea fi acceptabilă în sine, pentru că nici o lege nu interzice alte credinţe, nici difuzarea lor mediatică. Însă **în contextul în care exprimarea unor idei străine ortodoxiei poartă binecuvântarea oficială a BOR, aceasta devine mai mult decât un abuz: o blasfemie.**

Poţi să spui orice tâmpeni, în limitele din ce în ce mai vagi ale bunei cuviinţe, la "*AntihrisTV*" sau la "*Eretic Show*", însă dacă o spui la Trinitas, ca din partea Bisericii Ortodoxe Române, aceasta trebuie să şi-o asume. De fapt, **îşi asumă din ce în ce mai multe erezii, însă nu dintr-o dată, verde în faţă, ci încetul cu încetul, cât mai ambiguu, frumos împachetate în "spiritul progresist".**

"*Mai daţi-o încolo de ortodoxie, nouă ne place un terci din toate credinţele*" Trinitas şi BOR încă nu pot spune, dar îşi plasează "nevinovatele" împunsături cu multă discreţie, printre transmisiuni extensive de slujbe religioase, imagini de mănăstiri frumoase şi prospere, icoane şi prelaţi. Până la urmă, oricum va veni un moment când totul va fi recunoscut pe faţă, iar atunci ne vom trezi brusc cu o Biserică Neortodoxă Română. Iar **ortodoxia autentică nici nu va mai fi recunoscută, tot aşa cum nu era nici în Transilvania sub Imperiul Habsburgic.**

Ce ironie a sorţii! Ne amintim de **circul făcut de asociaţia** cum-altfel-decât-masonică ***"Solidaritatea pentru libertatea de conştiinţă"***, **cu ocazia recomandării** (nu impunerii!) **de către CNA ca "Trinitas TV" să fie inclus în pachetele furnizorilor de televiziune prin cablu.**

Pe 19 febr. 2008, directorul executiv Remus Cernea (a candidat şi la Preşedinţie în 2009) a acuzat Consiliul Naţional al Audiovizualului de discriminare în defavoarea celorlalte culte din ţara noastră.

"Nu există religie de stat în România, toate cultele sunt egale în faţa legii", hau-hau-hauuu! CNA făcuse, chipurile, apel în mod incorect la responsabilităţile culturale ale radiodifuzorilor prevăzute de legislaţia română şi europeană.

"Postul Trinitas TV nu este unul cultural, ci unul eminamente religios, diferenţa de statut fiind una semnificativă prin implicaţiile sale", argumenta Cernea la vremea respectivă.

Religios? Şi ortodox, pe deasupra!? Jos cu el! Directorul "Solidarităţii pentru..." pretindea CNA să-şi retragă această "recomandare abuzivă şi ilegală", printr-un comunicat public (sursa: HotNews.ro).

Ne este clar că, în numele presupusei "libertăţi de conştiinţă", **dl. Cernea şi grupul său de presiune finanţat de Sörös & company nu va ataca niciodată decât credinţa ortodoxă.** Să-şi fi deschis Martorii lui Iehova un post de televiziune, pe care CNA să ni-l bage pe gât cu sila, nu ar fi fost nici o supărare!

Dar recomandarea CNA pentru "Trinitas" nu a fost retrasă, pentru că, undeva sus, mai sus decât Remus Cernea, *cineva "ştia mai bine"*. Până la urmă s-a dovedit faptul că **incompetenţii de la "*Solidaritatea pentru libertatea de conştiinţă*" erau asmuţiţi aiurea, împotriva unui veritabil aliat în <u>subminarea ortodoxiei</u>!**

”PE DRUMUL CRUCILOR CĂZUTE” – VIRGIL IONESCU (XVI)

- TEXT INEDIT ÎN ROMÂNIA -

(continuare din numărul trecut)

După puţine zile, CLIME a intrat în celula mea, ca să discutăm situaţia. Era de părere că trebuia încercat ceva ca să ieşim din impasul în care ne găseam, şi **credea, de acord cu Căpitanul, că ar fi fost o soluţie posibilitatea ieşirii mele din temniţă. Aceasta ar fi fost de încercat prin darea unei declaraţii de supunere guvernului, întovărăşită de o cerere de amnistie adresată Regelui. Dacă reuşeam, urma să fac tot posibilul ca să ajung la Rege şi să-i pledez cauza noastră.** (N. n.: Virgil Ionescu, inginer şi om de afaceri, fusese prieten cu Carol al II-lea în vremea când acesta era exilat din ordinul lui Ferdinand şi al reginei Maria.)

Propunerea nu m-a încântat. De aceea i-am răspuns lui CLIME că în nici un caz nu voi da o declaraţie de unul singur, căci aceasta va fi publicată, cum se făcuse şi cu altele, iar eu **nu vroiam să fiu bănuit de legionari că-i trădam, scopul tactic urmărit neputând fi trâmbiţat şi adus la cunoştinţa tuturor.**

Clime a trebuit să-mi dea dreptate şi împreună am stabilit cine să mai dea declaraţii cu mine, alegându-se, la cererea mea, nume care în nici un caz n-ar fi putut fi bănuite de acţiuni neconforme cu linia legionară. Aşa s-a făcut că *Bănică Dobre, Totu, Cotigă, Mişu Polihroniade, Budişteanu,* au dat declaraţii împreună cu mine. Cei şase ne-am legat să nu spunem nimic celorlalţi şi numai în caz de reuşită urma ca şi ei să dea declaraţii.

Rezultatul declaraţiilor noastre a fost nul! Poate şi datorită celor ce se petreceau în ţară, în completă discordanţă cu cele scrise de noi (**n. n.**: atentatele produse din ordinul lui SIMA, contrare dispoziţiilor Comandamentului Legionar - de linişte. Aceste atentate erau, de asemenea, contrare declaraţiilor date – în scop tactic - din închisoare, din ordinul Căpitanului şi al lui Clime, de supunere guvernului, pentru a putea cere amnistia legionarilor închişi.).

Vestea despre atentatul de la Cluj, împotriva profesorului Goangă, a căzut ca o nouă lovitură de trăsnet peste noi.

Politiceşte atentatul a fost nu numai inutil, dar o prostie, mai mult o tâmpenie!

Consecinţele pentru cei închişi ca şi pentru cei încă liberi, au fost grave. Arestări, percheziţii şi execuţii au reînceput pe a scară mai intensă.

Prin atentat **s-a readus apă la moara lui Călinescu, care măcina în sec, dându-i căutatul pretext** pentru reacţiune şi pumerea în practică a planului iniţial de ucidere a Căpitanului, pentru care fusese făcut ministru.

Asasinarea Căpitanului, demult plănuită, fusese mereu întârziată din lipsa unui motiv serios care s-o îndrituiască, cât de cât, măcar faţă de partea politicianizată a opiniei publice.

Cele câteva geamuri sparte pe la Sinagogi, sau explozii de bombe puse la întâmplare, zgomotoase dar fără urmări, de până atunci, nu constituiau pretexte suficiente.

Un atentat însă era altceva! În capul câtorva guvernanţi, putea servi drept cauză pentru represiuni cât de serioase!

(N. n.: *Toate aceste* ***atentate*** *au fost înfăptuite din ordinul lui* ***SIMA,*** *omul de legătură în teren între Comandamentul Legionar de prigoană şi legionarii rămaşi nearestaţi, care transmitea legionarilor tineri, mai puţin formaţi, să comită atentate, minţind că acestea erau ordinele Căpitanului şi ale Comandamentului Legionar, când, de fapt, ordinele acestora erau de LINIŞTE şi tăcere, tocmai pentru a nu provoca inutil şi stupid autorităţile să treacă la represalii ca răspuns la aceste atentate puerile care nu rezolvau nimic, ci, dimpotrivă, înrăutăţeau situaţia.*

Peste jumătate de secol SIMA va încerca să se scuze pretinzând că atentatele aveau rolul de a produce "o atmosferă de tensiune prerevoluţionară" care să ducă la eliberarea Căpitanului şi a legionarilor închişi ("Sfârşitul unei domnii sângeroase").

De fapt, *el era agent al Serviciului Secret, cu "acte în regulă" (se afla pe statul de plată al acestuia), aşa cum avea să se descopere mai târziu, şi, profitând de funcţia lui de* ***curier*** *şi de faptul că elita legionară era închisă, în imposibilitate de control şi de reacţiune,* ***a organizat atentate oferind guvernului pretextul dorit pentru a trece la represalii şi a asasina conducerea Mişcării;*** *astfel, în vidul creat prin dispariţia celei mai mari părţi a elitei legionare, SIMA s-a putut instala la şefie.)*

Consecinţele le-am simţit îndată în închisoare. Ordin de pază serioasă, oprirea corespondenţei, a cumpărăturilor şi a vizitelor. Dar acestea, deşi neplăcute, deveniseră obişnuinţă pentru noi. Nu ne mai putea turbura.

Mai impresionaţi am fost de vestea adusă, cu ultima vizită a soţiei lui Totu, Vera, despre plecarea Regelui în străinătate şi o decizie, de care ea auzise, că vom fi transferaţi la închisoarea Suceava.

Totu susţinea că acolo vom fi executaţi. S-ar fi putut ca acesta să fi fost primul plan, la care s-a renunţat în urmare. Regele putuse foarte bine să fi ordonat măcelărirea noastră în lipsa lui. Procedeul s-ar fi încadrat perfect în felul lui de a fi. La întoarcerea în ţară, se putea spăla de vină ca Pilat, iar la nevoie îşi putea acuza foştii colaboratori de crimele înfăptuite.

Numai că Armand Calinescu, bănuind-i intenţiile, a amânat execuţiile până după revenirea Regelui, asociindu-l direct la răspunderi.

Mai târziu, la spitalul din Braşov, am avut confirmarea acestor supoziţii, din partea lui Nae Ionescu, mereu bine informat.

Ştirea că Regele plecase la 13 nov. 1938 şi ne găsise tot la Râmnicul-Sărat a mai liniştit pe Totu şi pe alţii dintre noi, nu însă pe toţi.

Ajuns la vârsta în care un neadevăr nu-mi poate servi în apărare şi nici în atac, n-am de ce să-l întrebuinţez. Plutind oarecum între cer şi pământ, mai aproape de sus şi la depărtare de jos, nu mă aştept la deziluzii şi nici la cine ştie ce bucurii. De altfel, pe toate le-am încercat din belşug în viaţă.

Aşa că puţin mă mai interesează altceva decât o istorisire a faptelor cu unele comentarii, nesilind pe nimeni să le accepte, cum le-am gândit eu, şi nesupărându-mă respingerea lor în parte sau în total.

Starea de neutralitate la care m-au dus anii, aşa cum este orânduit fiecăruia, e bună şi dreaptă, atât pentru mine, cât şi pentru alţii: pentru mine, că m-a liberat de pasiuni, pentru alţii, că se vor libera de mine.

Eu ştiu că singurul drum, după care legionarul a fost apreciat de ai săi, aşa cum merita, a fost acel al morţii, care va veni şi pentru mine, când va fi momentul, rugând de iertăciune, dacă nu a venit chiar atunci când mi-au dorit-o unii!

De aceea cele scrise, aşa cum am mai spus, unele cunoscute de mai toţi, altele de puţini, câteva numai de mine, supravieţuitor întâmplător al celor petrecute, sunt adevăr.

Odată cu reîntoarcerea Regelui, a venit ziua marii tragedii legionare, care a căzut ca un blestem peste noi şi ţară.

Ploaia începută cu o seară înainte continuase şi noaptea. Apa cerului mai picura încă, în dimineaţa mohorâtă a sfârşitului de toamnă a lui 29 Noiembrie 1938.

Lumina din închisoare era de înserare, becurile electrice, sărmane în waţi, nu reuşeau să alunge întunericul, mai rău îl întristau. N-aş şti să precizez, dacă sub influenţa vremii sau a subconştientului prevestitor de rele, eram toţi tăcuţi.

Ne vedeam de treburile zilnice, să le zicem gospodăreşti, ca măturatul, spălatul şi ştersul prin celule, ca şi căratul apei, ca nişte automate cu arcurile slăbite din întors, lipsiţi de vlaga începutului, când în sala de jos a intrat comandatul temniţei.

În mână ţinea o hârtie împăturită. Ne-a poftit să trecem în uşile celulelor respective, a desfăcut hârtia şi a început să citească nume: *Niculae Constantinescu, Doru Belimace, Caranica, Carataănase* - urmând ceilalţi nouă.

Nu ştiam la ce nume se va opri şi fiecare se putea aştepta să-l audă şi pe al lui. După al ultimului Decemvir însă, căpitanul Iliescu a făcut o pauză, a împăturit la loc hârtia şi a spus:

- Cei strigaţi îşi fac bagajele, gata pentru transport. Fiecare va lega, la al său, un carton cu numele şi prenumele, ca bagajele să nu se încurce, să se ştie cui aparţin. Bagajele vor fi lăsate în celulele fiecăruia şi vă vor fi expediate, după ajungerea la destinaţie, cred că mâine, cu trenul. În camionul în care veţi fi transportaţi nu mai este loc şi pentru bagaje..

La întrebarea: ***"Unde vom fi duşi?",*** căpitanul Iliescu a răspuns că nu ştie, dar bănuia că la Jilava. Apoi s-a desprins cu greu din mijlocul legionarilor care-l înconjuraseră, năpădindu-l cu întrebări. Intre timp, ordonase plutonierului de serviciu să lase liberi pe cei care plecau şi să ne închidă .în celule pe ceilalţi.

După plecarea lui, închisoarea zumzuia ca un stup de albine turburate prin intrarea unui duşman.

Cei lăsaţi liberi trebăluiau agitaţi la facerea bagajelor, dar le lipsea răbdarea să le termine, îşi întrerupeau mereu lucrul, chemaţi la vizete de cei închişi, când nu o făceau din propria lor dorinţă de a mai spune sau întreba câte ceva.

Nu ştiam ce să mai credem; vestea ne năucise, comentam evenimentul prin vizete. **Ne gândeam că măsura nu putea fi decât gravă, foarte gravă! Dar chiar la posibilitatea uciderilor nu ne puteam opri!** **(continuare în pag. următoare)**

Pagină realizată de Ştefan Buzescu, student

"PE DRUMUL CRUCILOR CĂZUTE" (urmare din pag. precedentă)

Pedeapsa cu moartea nu încăpuse încă în legislaţia românească, şi la omoruri fără judecată se ajunsese extrem de rar şi numai pretextându-se o încercare de evadare de sub escortă. *De data aceasta cei transportaţi erau prea numeroşi ca să se poată pretinde o încercare de evadare în masă, cu uciderea tuturor.* **Mereu acea nenorocită şi neputincioasă logică, bazată pe credinţa în legalitate!** Nu vroiam să ne obişnuim cu ideea că legalitatea nu mai funcţiona şi pentru noi!

Ca legionari şi oameni nu cerusem şi nu ceream nimănui mila. Numai înţelegere, dar nici măcar acest puţin nu mai era de găsit pe nicăieri! Aruncaţi fără arme într-o pădure cu fiare sălbatice, eram siliţi să aşteptăm colţii care să ne sfâşie!

M-a cuprins o somnolenţă de om sfârşit, am adormit şi **am visat:**

CĂPITANUL, aidoma ca în fotografia de profil, luată pe malul mării sub clar de lună, de astă dată însă nu cu capul gol, ci acoperit de pălăria lui cu marginile largi, umbla prin apă, în susul unui râu limpede. Se depărta din ce în ce, până l-am pierdut în zare.

De acolo, de unde nu-l mai vedeam, s-a desprins un glas care spunea:

- "Eu sunt cel neîntrecut! Singurul care este cum nu va mai fi, şi nimeni în afară de mine nu va fi ca mine.

In mine să vă fie speranţa!

Vă veţi duce toţi, la fel ca atâţia: unii mai curând, alţii mai târziu. *Eu însă voi rămâne, peste tot ce a fost şi va mai fi, peste tot ce este şi nu va mai rămâne.*

Din viile Domnului se culege rodul cel ales. Din soarele Lui se coace fructul şi din fructul Lui se nutresc vietăţile pământului, cerului şi apelor. Să nu vă îndoiţi de cele ce nu ştiţi şi de ce să ştiţi cele de care vă îndoiţi? Sunt toate mai presus de om şi de ştiinţa lui. Dumnezeu nu se ajunge şi nu se vede, se simte doar şi se întrevede. Il simt şi îl întrevăd numai cei aleşi. Ei sunt ai Domnului. Tot ce vor face ei e bun şi frumos şi ce nu vor face este că nu trebuie făcut."

Apoi în ochii visului s-a făcut întuneric. **M-am trezit în noapte, mai limpede la minte ca oricând. Am luat creionul şi mi-am însemnat cele auzite, cred că aproape cuvânt cu cuvânt.** De atunci sunt zeci de ani, dar nu m-am despărţit de cele scrise. Recopiam când se tocea hârtia, înainte de a se fi rupt şi şterge scrisul. Am păstrat-o mereu, numai pentru mine, ca să ocolesc posibile priviri sau zâmbete ironice, care şi ele, astăzi, nu mă mai interesează.

Niciodată nu m-am lămurit ce a putut însemna visul şi cine mi-a vorbit. Normal mi-aş spune că a fost o vedenie, provocată de supraexcitarea nervoasă în care mă aflasem. Nu cred. Mai bine zis, nu vreau să cred. Explicaţia nu mă satisface! O categorisire, să-i zicem ştiinţifică, mi-ar părea prea simplă, în schimb complicaţia într-un supranatural m-ar mulţumi mai mult.

In ziua următoare, cu inimile în cleştele grijilor şi îndoielilor, nu s-a vorbit decât de cele trecute.

Un rost oarecum logic şi care să fi îndreptăţit transferarea Căpitanului şi a celor treisprezece, fără noi, combinând şi confruntând toate datele ce avusesem, greu să se fi ţinut în picioare. De aceea un mare semn de întrebare persista să sălăşluiască în fiecare.

Ne făceam vagi iluzii, mai mult vroite, că definitivul nu se putuse înfăptui. Iluzia rămâne şi ea un fenomen psihologic, încrustat în posibilitatea unei realizări, altfel cine şi-ar mai face iluzii, având certitudinea că nu se poate înfăptui?

Căpitanul Iliescu a venit să ne vadă. Nu ştia nimic mai mult decât noi. **Ne-a povestit cum fiecare din cei transportaţi fusese legat de spătarul băncii respective, având un plutonier de jandarmi la spate.** (Să se împiedece vreo evadare, credea el).

Mai târziu s-a aflat cum fiecare dintre aceştia îşi sugrumase victima legată, din faţă, la un semn al căpitanului Dinulescu, cu un laţ pregătit din vreme şi ţinut în buzunar.

Unul dintre plutonierii de jandarmi lăsase să-i cadă, ca din întâmplare, un ziar cu acel comunicat oficial asupra uciderii Căpitanului şi a celorlalţi.

Până atunci ne clădisem un adăpost din îndoieli. Adevărul îl dărâmase. Tragedia legionară era consumată!

Clime, stejar încovoiat de trunchi, a pornit cu paşi mărunţi pe scara care ducea la platforma de sus. L-am urmat şi acolo am îngenuncheat. Capetele ni s-au plecat până ce frunţile s-au lipit de podea ca pentru mătănii. Cineva a rostit un "Tatăl nostru", cu glasul înăbuşit de plâns. Ne-am rugat îndelung pentru Căpitan, pentru ceilalţi şi pentru noi, cei oropsiţi ca el.

Temniţa se cufundase în linişte de mormânt. Mormântul în care rămâneam singuri, fără Căpitanul nostru. Dar umbra lui trebuia să se mai afle, păşind nevăzută pe undeva, pe lângă noi.

Din ziua aceea mi-a fost limpede că voi urma să iubesc o umbră, o amintire, un timp minunat, trăit lângă Căpitan, pe care nimeni şi nimic nu-l vor mai putea şterge.

Au trecut mulţime de ani de atunci şi am rămas la fel; chiar dacă între timp contul meu în banca Destinului, a rămas mereu negativ, cu rubrica necazurilor depăşind pe a bucuriilor, făcându-mă să sufăr şi alte pierderi, să primesc şi alte lovituri, nici una n-a întrecut pe aceea, cea mai mare, pierderea Căpitanului!

Cum <u>în ţară se făcuse linişte</u>, ca după furtună, şi Armand Călinescu se lăuda că distrusese Mişcarea Legionară, nu-mi mai amintesc dacă chiar atunci, sau ceva mai târziu, în orice caz după moartea Patriarhului la Nisa, drept răsplată şi în recunoaşterea aptitudinilor de călău, Călinescu a fost făcut prim-ministru.

Odată cu aproximativul început de normalizare în spiritele noastre, a început să se agite fireasca problemă a SUCCESIUNII CĂPITANULUI.

De drept, şi conform disciplinei legionare, GHEORGHE CLIME, în calitatea de locţiitor al gen. Cantancuzino la şefia Partidului "Totul pentru Ţară" şi comandant al Bunei-Vestiri în Mişcarea Legionară, ar fi urmat să conducă. De aceea câteva cuvinte despre el, fără pretenţia de a-l defini, vor încerca să-l arate, cum îl vedeam eu.

CLIME era blând în viaţa zilnică şi înţelegător a multora din slăbiciunile omeneşti, dar era vijelios ca bătaia apei în scocul morii, procedând cu **mână de oţel în cele legionare.**

Era inginer silvic şi avocat.

Legionar vechi, aproape de socotit printre Fondatorii Legiunii, îşi cucerise merite de nediscutat.

Nu prea înalt, dar îndesat, cu sprâncenele stufoase, îmbinate deasupra nasului, totul în figura lui denota energie.

Metodele lui de conducere, uneori prea severe chiar ascetice, stânjeneau adesea. Totuşi, până la urmă, trebuia să-i recunoşti că avusese dreptate, fiind primul care li se supunea, în dorinţa de a-şi antrena, prin ele, corpul şi mintea.

In cele mai grele situaţii, ca acelea întâlnite în războiul civil din Spania, numai prin tenacitatea care-l caracteriza răzbătuse, biruind pe toţi, chiar pe acei mult mai tineri care erau cu el. **Desigur ar fi dat un bun conducător,** poate nu întotdeauna destul de prudent. Printre legionarii de la Râmnicul-Sărat, cei mai mulţi, mai toţi, îl priveam ca pe **URMAŞUL CĂPITANULUI.**

După ce bătut, strâns de gât, torturat în toate felurile şi împuns cu baionetele, cerându-i-se să iscălească că "el dase ordinul" de ucidere a lui Armand Călinescu - ceea ce nu făcuse! - a fost împuşcat.

(N. n.: *Ordinul îl dăduse tot SIMA – conform proprieiei declaraţii din "Sfârşitul unei domnii sângeroase" şi mărturiilor comandantului legionar Const. Papanace – cartea "Fără Căpitan" şi a preotului comandant legionar al Bunei Vestiri Ion Dumitrescu-Borşa – "Cal troian intra muros";* ***calul troian este SIMA.*)**

Câţiva ar fi preferat pe comandantul legionar doctor şi avocat ION BANEA, şeful Ardealului legionar, mai maleabil, dar foarte popular în Ardeal. Alţii pe VASILE CRISTESCU, profesor universitar şi comandant legionar, o mare valoare ca om şi legionar. **In orice caz, un nume ca SIMA ("Comandantul" de mai târziu) ar fi părut o glumă de prost gust**, iar cel care l-ar fi pronunţat, un caraghios!

Dar niciodată, între noi, nu au fost controverse serioase sau pătimaşe pe această temă. **Discutam posibilităţi, lipsiţi de patimă sau interese personale, acceptând aprioric oricare ar fi fost să fie decizia majorităţii comandanţilor Bunei Vestiri şi a comandanţilor legionari.**

Gândirea, ca într-un cerc, se reîntorcea la prezent, la CĂPITAN şi la cele ce ar mai fi putut să fie după el.

Dumnezeu l-a lăsat să piară. A crezut, desigur, că-şi împlinise misiunea pentru care fusese născut, că aşa fusese bine şi se cuvenea!

Cine să-L întrebe, de ce şi cum? Era singurul s-o ştie, şi răspunsurile Lui rareori sunt descifrabile în prezent sau viitorul apropiat, în trăirea aceleiaşi generaţii.

De cele mai dese ori răspunsul vine cu întârzieri de veacuri şi atunci nu mai poate fi înţeles decât de foarte puţinii cercetători ale amănuntelor din trecut. Astfel că nouă, acelor care le-am trăit, lipsiţi de perspective în timp, nu ne rămâne decât regretul şi un plâns, cu căutarea unei înţelegeri după mintea fiecăruia, care nu poate depăşi graniţele strâmte şi şablonate ale logicii omeneşti, mereu îndepărtată şi cu totul alta decât cea dumnezeiască. Cam aşa cum este cerul de pământ. Orice alte străduinţi ale noastre rămân zădărnicie!

Căpitanul murise! Era realitate!

Ca un erou? Nu! Ca un martir? Da!

Nouă nu ne rămânea decât să-i păşim înainte drumul, uniţi! Cât mai uniţi! Victoria va trebui să vină, pentru cei care vor mai rămâne s-o vadă.

Cam pe la sfârşitul lui Ianuarie 1939 am aflat de omorârea lui VASILE CRISTESCU.

Acest bun şi drag prieten, comandant legionar, unul dintre primii componenţi ai cuibului meu, fusese unul dintre cei mai străluciţi elevi ai marelui Pârvan. Ajuns conferenţiar universitar, îi mai lipsea stagiul necesar pentru a deveni profesor, în specialitatea Arheologie, în care renumele îi trecuse graniţa Ţării, la o vârstă la care alţii abia începeau să se ridice.

VASILE CRISTESCU a căzut doborît de plumbii poliţiştilor veniţi să-l aresteze.

După evadarea lui din trenul care ne ducea la proces, <u>primise de la CĂPITAN delegaţia să conducă Mişcarea Legionară</u>.

Ascunzătoarea i-a fost <u>trădată de Obreja, un devotat al lui SIMA</u>. Cunoscuta apropiere între aceştia a iscat bănuieli, nu de tot neîntemeiate şi nici complet dovedite, că **pretinsul "Comandant" al Mişcării n-a fost străin ŞI de această trădare.** De altfel, **<u>era singurul care avea de profitat de pe urma ei. Vasile Cristescu îi sta în cale</u>!**

Intr-o zi este adus de la lagărul Miercurea-Ciucului un tânăr, NECRELESCU. Număra destui ani ca să nu mai fie considerat un băieţandru şi prea puţini ca să fie luat în serios.

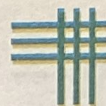
A fost **primul legionar care ne-a vorbit elogios de SIMA şi de o eventuală conducere a lui, a Mişcării Legionare.**

Cum nici un merit al lui Necrelescu nu ne îndemna să-i dăm ascultare, şi, mai puţin, când îl vedeam insistent şi des vizitat de o doamnă bogată în ani, iar relaţiile dintre ei nu păreau prea corecte, cam toţi, moraliceşte, ne-am îndepărtat de el.

Necrelescu, însă, avea ce avea cu mine. ***Mă sfătuia să iau contact în scris cu SIMA.*** *Se făcea forte să facă să-i parvină scrisoarea, căci cunoştea curierii care i-ar fi putut-o înmâna. Ar fi dorit s-o fac cât mai curând, deoarece îmi dorea binele, precum spunea! Dar eu am fost şi rămas de părere că* ***este puţin înţelept să te increzi prea mult în cine îţi spune prea făţiş că îţi vrea binele, când sufleteşte nu te leagă nimic de el.*** **In timpul guvernării Sima, Necrelescu ajunsese ceva, încă nu prea bine definit, dar de seamă, în poliţia legionară,** care-şi bâjbâia începuturile. N-a apucat să trăiască ruşinea dezastrului la care a fost împinsă Mişcarea Legionară prin "marile calităţi de conducător" ale "Comandantului", căci a pierit pe drumul Iaşului, într-un accident de automobil "tip sport", luat cu japca de la propietarul legitim, a cărui conducere nu-i fusese la îndemână.

(continuare în numărul viitor)

DĂRUIND VEI DOBÂNDI: TABĂRA LEGIONARĂ 2010

(continuare din pag. 4)

Ca de obicei, fetele au ajutat la bucătărie, au curăţat şi tocat zeci de kilograme de legume şi au spălat sute de vase; în schimb, **pentru băieţi programul a fost mult mai diversificat** ca în taberele trecute, când au lucrat doar pe şantier:

- **au scos bolovani mari de zeci de kilograme din albia râului,** cu picioarele în apa rece de munte şi cu mâinile goale;
- **au încărcat zeci de maşini cu bolovani, piatră de râu, balast;**
- au cărat cu braţele scânduri şi fier-beton;
- **au lucrat la chiliile în construcţie;**
- **au tăiat buşteni** şi i-au cărat în magazie;
- au sortat scândurile vechi pentru cofrag pentru zidul de susţinere;
- **au făcut proptele din scânduri cu înălţimea de 3 – 4 metri** pentru crengile prunilor, ce stăteau să se rupă sub greutatea rodului;
- **au construit o scară metalică de acces la chilii;**
- **au desţelenit poarta de acces de sus, din deal;**
- **au reparat maşina de spălat şi prizele;**
- **au grunduit peste tot;**
- au făcut postamente din fier pentru maşina de găurit şi pentru polizor;
- **au muncit la fân: au cosit cinci dealuri,** au făcut căpiţe de fân contra cronometru atunci când se adunau norii (şi a plouat aproape zilnic, câte o oră!), apoi au desfăcut fânul pentru a se usca la soare, l-au întors, l-au răsfirat, apoi l-au strâns din nou în căpiţe, în final transportându-l în pod - toate acestea au reprezentat operaţiuni distincte pe care trebuie neapărat să le faci într-o zonă ploioasă, dacă vrei să aibă animalele mâncare.

În special stângerea fânului în căpiţe, contra cronometru, când se adunau norii, a avut un caracter de competiţie sportivă.

Cele câteva măicuţe tinere ne-au impresionat prin vigoarea lor, muncind la fân cot la cot cu noi, deşi aveau o sumedenie de alte lucruri de făcut pentru mănăstire.

Ne gândeam atunci dacă guvernanţii noştri au idee ce muncă este pentru un biet ţăran, pentru a putea pune pe masă o cană cu lapte proaspăt. Desigur că au idee, că doar toţi au plecat de la coada vacii, decişi să-şi calce în picioare semenii "pentru a răzbi în viaţă", doar că acum nu le pasă decât de stârvul lor viu.

Entorse, bolovani căzuţi pe picioare, tăieturi şi julituri, arsuri de sudură, şpan intrat în ochi, căzături din camionetă, băşici, bătături în palmă, pantofi şi pantaloni rupţi în timpul lucrului, picioare şi mâini umflate, febră musculară continuă: toate acestea nu ne-au putut face să abandonăm acţiunea asumată.

A fost cald, în unele zile foarte cald, ca în Bucureşti aproape, deşi eram înconjuraţi de munţi, iar seara dârdâiam de frig.

De multe ori maşinile au rămas împotmolite, ba în noroi, ba în râu, ba în râpă, gata să se răstoarne.

La sfârşitul zilei, după **nouă ore de muncă**, făceam repede un duş cu apă rece pentru a ne revigora, **ne îmbrăcam uniforma legionară şi mergeam în deal, la corturi, unde la ora 18 se ţinea şedinţa de educaţie legionară.**

După şedinţă coboram în sat pentru a împărţi localnicilor ziarul nostru şi o mulţime de alte materiale şi cărţi.

S-au cântat cântece şi marşuri prin sat.

Apoi ne grăbeam să ajungem la focul de tabără unde discutam de toate, vrute şi nevrute.

Deosebit de interesante şi instructive au fost serile în care **preotul ni s-a alăturat,** povestindu-ne despre minunile văzute cu proprii ochi la Ierusalim, despre viaţa în Sfântul Munte Athos, *despre infiltrarea masoneriei în Biserică, despre erezia ecumenismului, despre ororile noii ordini mondiale.*

Noaptea, când ne dobora somnul, ne trânteam care în fânul din pod, unde ne înveleam cu paie dacă era frig, care în cort, unde ne răcoream cu picăturile de ploaie ce se scurgeau pe noi prin cortul neimpermeabil, care în chilii, unde dormeam neîntorşi până a doua zi. Camera "băieţilor" era mare, umplută cu paturi suprapuse. Prima impresie era aceea de cămin sudenţesc, însă nu ar fi fost nevoie de un spirit de obsevaţie ieşit din comun ca să remarci că, în general, "studenţii" picau frânţi de oboseală înainte de miezul nopţii.

***

Toată obştea acestei mănăstiri muncea din greu, dar slujbele erau ţinute cu rigurozitate şi dăruire (trei pe zi). Pentru ortodocşi separarea de lume nu înseamnă şi separarea de muncă, în ciuda stricteţei programului de slujbe şi rugăciune, mai ales că **mănăstirile se întreţin din mila lui Dumnezeu:** din donaţiile credincioşilor, din slujbele preotului-călugăr (nunţi, botezuri, parastase, sfeştanii) şi din munca obştei.

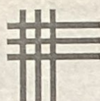
În fiecare dimineaţă, timp de două săptămâni, porneam într-o nouă aventură a muncii legionare, împreună cu cei patru băieţi angajaţi lucrători la mănăstire, care se ocupau de zidul de sprijin pentru care am cărat noi bolovani şi pietriş: Ovidiu, Vasilică şi cei doi Gheorghiţă, cu care am legat o frumoasă prietenie, sudată prin liantul ancestral al veşniciei românismului: munca, voia bună şi credinţa în Dumnezeu. Să trăiţi băieţi, Domnul să vă aibă la vedere!

***

Într-unul din amurguri cineva, unul dintre creştinii din sat, fredona o romanţă veche şi demult neauzită, "***Vânt de seară***" (autor Nelu Mânzatu, compozitorul cântecelor legionare): *"Vânt de seară, vânt de seară, / Vânt pribeag de cireşar, / Du tristeţea mea amară, / Du şi gândul meu hoinar..."*

Sub mângâierea cântecului venit parcă din adâncul fiinţei şi istoriei noastre, am înţeles că Neamul Românesc trăieşte.

Corespondență

ÎNSCENĂRILE, ARME EFICACE ALE DIPLOMAȚIEI

Prăbuşirea avionului coreean

Istoria aviației civile a cunoscut, în ultimul secol, o dezvoltare impresionantă. Milioane de oameni au fost transportați pe distanțe de mii şi mii de kilometri, alte milioane de tone de mărfuri au ajuns la destinație rapid şi eficient, iar aeroporturile şi serviciile conexe şi-au făcut şi ele cu prisosință datoria. In acest context au apărut, din nefericire şi necazurile. Din cauza unor condiții meteorologice grele sau a unor defecțiuni tehnice importante, multe avioane au fost nevoite să-şi întrerupă cursa, recurgând la aterizări intempestive. In alte cazuri (e drept, puține la număr) s-au produs şi accidente tragice, prin prăbuşirea aparatelor şi pierderea de numeroase vieți omeneşti. Cel mai recent şi mult mediatizat a fost cazul unui avion de cursă lungă tip Airbus 330, care, zburând pe ruta San Paolo – Paris, a dispărut pur şi simplu în apropierea coastelor braziliene, fără ca de atunci să se mai afle ceva precis despre el. Dar din multitudinea accidentelor aviatice la care condițiile meteo, starea tehnică a avionului sau erorile de pilotaj au condus la tragedii, se desprind şi unele cazuri (e drept, puține la număr) **în care motivul prăbuşirii a fost premeditat de om**, adică a fost un act de sabotaj sau acțiune represivă intenționat efectuată.

Un asemenea exemplu ne este oferit şi de **avionul Boeing 747 al companiei de aviație civilă din Coreea de Sud** KAL 007 (KOREAN AIR LINES), **doborât în mod voit de aviația militară sovietică la 1 sept. 1983**, în apropierea coastei peninsulei **Kamciatka** din nordul îndepărtat al Siberiei. Autorul execuției a fost pilotul unui avion de vânătoare rusesc, un Suhoi-15 Flagon care, la ordin special venit de la Moscova, a tras două rachete tip aer-aer AA-3 ANAB asupra avionului menționat, raportând apoi scurt prin radio că obiectivul a fost distrus.

Ce a determinat conducerea militară a URSS să comande doborârea unui avion civil şi să trimită la moarte, premeditat, 269 de pasageri? Sau, altfel spus, ce fapte grave comisese echipajul acestui avion coreean de pasageri ca să primească o asemenea pedeapsă? **Răspunsul** simplu (şi incredibil la prima vedere) este: **spionaj militar specializat!!**

Pentru înțelegerea situației, în ansamblul ei, sunt necesare totuşi precizările de mai jos.

Mai întâi explicitarea zonei Kamciatka - Sahalin din nord-estul Siberiei, considerată (atunci ca şi acum) drept cea mai supravegheată suprafață terestră din lume din punct de vedere militar; în această regiune URSS îşi avea baza pentru submarinele sale nucleare dotate cu rachete balistice intercontinenale (SLBM), şi tot aici erau stabilite forțele militare din Extremul Orient (cca. o treime din total); de asemenea, aici stătea la ancoră şi toată flota rusă din Pacific.

Bazele militare din Vladivosok şi Habarovsk prezentau pentru sovietici (dar şi pentru americani) o importanță excepțională.

Din aceste motive supravegherea şi spionajul specializat al SUA erau deosebit de active în toată regiunea, începând cu bazele militare din Alaska (baza Elmendorf de lângă Ancorage) şi continuând cu acelea din Japonia (bazele de la Misawa şi Wakanai), de aceea se urmăreau toate radarele sovietice din zonă (planul Radinț) şi comunicațiile electronice ale Armatei Ruse din Siberia răsăriteană (Planul Elint). Perfecțiunea acestor tehnici de ascultare era atât de mare încât intrcepțiile mai importante puteau fi ascultate în direct de NSA (National Security Agency, sediul central de la Ford Meade lângă Washington) şi de oficialii de la Casa Albă. Instalațiile de ascultare de la sol erau completate cu acelea situate pe satelitul militar "Ferret D", cu cele de pe fregata Badger (cu amplasare permanentă în Marea Ohoțk) şi cele de pe avioanele tip RC-135.

Aceste avioane erau la origine tot Boeing 747, completate şi adaptate cu aparatură electronică de interceptare ultrasofisticată. Ele erau în număr de şapte în regiunea Kamciatka – Sahalin, purtau indicativul special RC-135 şi asigurau, prin rulare, o permanență în spațiul aerian din jurul bazelor sovietice.

Cunoscând acum atât dispunerea forțelor sovietice din Pacific, cât şi sistemele diversificate ale americanilor pentru urmărirea acestora, putem încerca să reconstruim desfăşurarea evenimentelor din ziua de 1 sept. 1983.

Astfel, în noaptea de 31 aug. 1983, de pe aeroportul civil din oraşul american Ancorage (Alaska) a plecat în cursa 007 avionul tip Boeing 747 aparținând companiei sud-coreene KAL, având ca destinație Seul, cu escală la Tokio. La bord călătoreau 260 de pasageri şi 9 membri ai echipajului. Comandantul avionului era Chim Dyong In, unul dintre cei mai buni piloți coreeni. (Cu puțini ani înainte acesta pilotase şi Boeingul personal al preşedintelui sud-coreean Chim Dao Hwan, când, în 1980 şi 1981, acesta vizitase atât SUA, cât şi China, Taiwan, Vietnam şi Singapore.)

Traseul de zbor al cursei KAL-007 trebuia să fie acela figurat cu linii punctate pe harta de mai jos. Această rută convențională şi unanim recunoscută era denumită de "Autoritatea aeronautică civilă internațională" ca fiind traseul

"ROMEO-20". **In realitate,** chiar de la plecarea din Alaska, **avionul coreean a adoptat, deliberat, alt traseu *(linie continuă pe hartă)*, conform căruia aparatul intra în spațiul aerian** (maritim, dar chiar şi de uscat) **al URSS, cu peste 1000 km.** In plus, toată această modificare de zbor se petrecea, nu oricând, ci taman în ziua în care militarii ruşi dintr-o bază de rachete ultrasecretă din Kamciatka (Dolinsk Sokol) se pregăteau să testeze, în premieră, un nou model de rachetă antirachetă destinată să doboare din zbor rachetele americane tip MX.

In acest fel, în zona de experimentare rusească din Kamciatka, americanii aveau concentrate, ca puncte de supraveghere electronică şi fotografică, următoarele elemente: satelitul militar " Ferret D", fregata militară Badger, instalațiile de la posturile fixe din baza de la MISAWA (Japonia).

Considerând că toată această desfăşurare de forțe nu era suficientă, **Comandamentul American din Pacificul de Nord a hotărât ca un punct de interceptare mobil să pătrundă adânc în spațiul aerian al URSS,** pentru a obține informații şi mai exacte, chiar de la fața locului. **Pentru aceasta a fost ales avionul coreean, garantându-se echipajului că nu va avea de suportat consecințe nedorite.** Cala avionului a fost compartimentată special, iar într-unul din spațiile secrete astfel create au fost instalate zeci de aparate de ascultare şi interceptare electronică supraperformante. Din cei 260 civili urcați la bordul cursei KAL-007, 12 erau electronişti americani dintre cei mai reputați.

In momentul în care avionul coreean a pătruns în spațiul aerian maritim sovietic, apărarea antiaeriană locală a intrat în alertă, iar două avioane MIG-23 s-au ridicat de la sol pentru a-l intercepta şi soma pe intrus. Deoarece avionul coreean îşi continua netulburat zborul, pătrunzând şi în spațiul aerian de uscat sovietic, a fost alertată conducerea de la Moscova. In acel moment mareşalul Alexandr Koldunov (comandantul întregii apărări antiaeriene sovietice) şi gen.-col. Semenovski (comandantul de serviciu în acea noapte pe minister) au hotărât aducerea forțată la sol a avionului coreean sau, în caz de ultim refuz, distrugerea acestuia în zbor.

Ceea ce a urmat se cunoaşte: la toate somațiile făcute de ruşi echipajul coreean nu a răspuns, avionul şi-a continuat zborul, iar în momentul în care părăsea spațiul aerian de uscat sovietic, avioanele de vânătoare ruseşti l-au doborât.

Căzut în ocean, avionul KAL-007 s-a descompus în mii şi mii de părți componente, iar scafandrii ruşi au recuperat cu uşurință nu numai cutiile negre ale aparatului, dar şi câteva dintre numeroasele instalații sofisticate de ascultare electronică, cu ajutorul cărora specialiştii americani îşi făcuseră datoria până în ultima clipă. Cu prețul vieții lor şi al pasagerilor şi piloților coreeni, de asemenea!!

Cele două tabere împricinate au dat ulterior comunicate diferite asupra evenimentului:

- sovieticii au recunoscut oficial că au doborât avionul pentru că acesta survolase, neautorizat, spațiul aerian sovietic interzis, cu referire la baza de rachete intercontinentale de la Dolinsk Socol (de asemeni, au făcut referire la numeroasele somații şi ordine de aterizare forțată la care coreenii nu au răspuns); comunicatul sovietic mai menționa că alte 32 de asemenea încălcări de spațiu aerian se petrecuseră în ultimul timp (toate cu Boeing 747 amenajate militar pentru spionaj, sub titulatura RC-135), dar că nici una nu prezentase o asemenea gravitate.

- ***americanii şi sud-coreenii au acuzat agresivitatea sovietică***, susținând că era vorba doar de o simplă, dar regretabilă eroare de pilotaj.

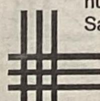
Chiar în ziua de 1 sept. 1983 directorul USIA (US Information Agency), Charles Wick, a format o echipă specială care urma să orchestreze impactul tragediei asupra opiniei publice şi să provoace, implicit, o puternică reacție antisovietică. **Intreaga maşină de propagandă a regimului Reagan a intrat din nou în acțiune, condamnând actul deliberat al sovieticilor şi al psihozei lor militariste.** Dar, ca şi în alte situații, au apărut şi în cazul avionului coreean unele distorsiuni care au fixat definitiv provocarea şi vinovăția SUA.

Astfel, banda înregistrărilor prezentate presei de americani avea o durată de doar de 8 minute, fața de 50 de minute de înregistrare prezentate de sovietici. Cele 42 de minute eliminate acuzau din plin faptul că avionul coreean nu a răspuns somațiilor şi că a refuzat aterizarea forțată.

De asemeni, la procesul intentat de familiile victimelor societății de transport aerian "Koreean Air Lines", văduva pilotului-şef Chum Byong lu a declarat ferm că piloții sudcoreeni căpătau, cu aprobarea KAL, prime considerabile de la americani dacă se abăteau de la ruta "ROMEO-20", zburând cât mai aproape de coasta sovietică. "Fața de abaterea cu 1040 km în interiorul spațiului aerian sovietic realizată de cursa KAL-007, abaterile precedente de 500-600 km deveniseră o banalitate" au mai declarat alți martori la procesul menționat.

Unul dintre componenții echipei de propagandă de la USIA, Alvin Snyder, a scris ulterior o carte cu referire la acest subiect. Intitulată ***"Warriors of Disinformation" ("Războinicii Dezinformării")***, cartea a apărut în 1995 şi a prezentat, pe lângă discrepanțele menționate mai sus, alte numeroase elemente ale spionajului electronic practicat de SUA atât în Pacific, cât şi în Europa (în Germania, mai ales). **Concluzia prin care îşi încheie Suyder cartea este una foarte tristă: *"Morala evenimentului tragic din Pacific constă în faptul că după 1 sept. 1983 toate guvernele**, inclusiv al nostru* (n. n.: adică SUA) ***mint. Important este să minți primul"!***

Ion Boiangiu

(continuare din pag. 9)

CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII DOMN CU ADEVĂRAT

Mă întrebi cum ai putea să-l faci domn pe fiul tău. Ca să nu se mai chinuie*, zici, cum te-ai muncit şi tu de-a lungul vieţii tale.*

„Fiindcă eu", scrii, „m-am chinuit şi am pătimit mult, dar am păstrat credinţa şi cinstea".

Bine, omul lui Dumnezeu, dar atunci eşti un adevărat domn în înţelesul creştinesc al cuvântului! Iar în înţelesul creştinesc al cuvântului adevărat domn este cel ce îşi păstrează un suflet domnesc prin toate chinurile şi pătimirile din viaţă,

pe când în **înţelesul lumesc şi păgânesc, domn este cel căruia domnia, şi cinstea, şi stăpânirea cea din afară îi pun neîncetat sufletul în primejdie.**

Adevărata domnie este ÎN noi, NU <u>PE</u> noi.

Sunt asigurate pâinea şi nelucrarea? Sunt asigurate pierzania sufletului şi degradarea caracterului.

La noi în casă erau două pluguri: unul curat şi strălucitor, iar altul ruginit. Unchiul meu obişnuia să numească plugul curat şi strălucitor „domnul plug". „Azi vom ara cu domnul plug, iar ruginitura aia las-o să rugineascǎ!" Prin slujire se ajunge la domnia adevărată, la strălucirea sufletului şi frumuseţea caracterului.

"Iar Eu sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujeşte", le-a spus Hristos Apostolilor. Şi pe ei i-a învăţat să fie slugi pe pământ ca să-şi păstreze un suflet domnesc şi să domnească veşnic în ceruri. Cu adevărat, apostolii au fost ca nişte pluguri curate şi luminate, cu care Gospodarul lumii a arat lumea, semănând nobila sământă a domniei şi împărăţiei cereşti.

<u>Adevărat domn este cel ce are suflet domnesc şi caracter domnesc</u>;

- cel care ţine minte obârşia sa domnească, cerească, de la Dumnezeu;

- cel ce înalţă gândurile şi rugăciunile sale la Domnul, Tatăl său;

- cel ce iubeşte adevărul şi caută dreptatea în numele Dumnezeului adevărului şi dreptăţii;

- cel ce face faptele milostivirii şi bunătăţii, care nu îi dispreţuieşte pe cei neputincioşi şi nu îi pizmuieşte pe cei trufaşi;

- cel care se socoate slugă a lui Dumnezeu <u>şi a poporului</u>;

- cel care întrebuinţează scurtul său veac pământesc nu spre lenevie şi ruginire, ***ci*** spre proslăvirea lui Dumnezeu, ***spre mântuirea sa şi a aproapelui;***

- cel ce în bogăţie se simte sărac, iar în sărăcie bogat cu Dumnezeu;

- cel ce primeşte cu recunoştinţă, rabdă cu nădejde şi moare cu credinţă;

- cel ce, după cuvintele lui Pavel, binevoieşte întru neputinţe, întru defăimări, întru nevoi, întru prigoane, întru strâmtorări pentru Hristos (II Cor. 12, 10).

Toţi aceştia, care au lăsat amăgitoarea domnie pământească şi au mers după Hristos, sunt domni ai lui Dumnezeu, <u>nobili ai lui Hristos</u>, <u>aristocraţie cerească</u>.

ÎN CINE TREBUIE SĂ CREDEM

Descrieţi cum oarecare dintre cetăţenii de acolo a strâns, dându-se drept savant, bani de la toată lumea, inclusiv de la dvs., ca să facă aripi cu care să poată zbura tot omul. Oamenii l-au crezut şi i-au dat, până ce în cele din urmă s-a arătat că v-a înşelat şi ca pe nişte aripi nevăzute a dispărut din comunitate. ***„Nu ştie omul astăzi în ce să mai creadă şi în cine să mai creadă"***. Aşa vă încheiaţi scrisoarea.

Şi aici unii dintre oamenii botezaţi întreabă câteodată: ***„În ce să mai cred?"***

La această întrebare vom putea răspunde cu uşurinţă dacă vom stabili mai întâi în cine trebuie să credem.

Cel mai uşor credem în cineva care vădeşte următoarele trei însuşiri: sinceritate, cunoaştere şi dragoste. Şi copiii cred cel mai uşor în părinţii lor, fiindcă sunt încredinţaţi de sinceritatea lor, de cunoaşterea lor şi de dragostea lor faţă de ei. La fel credem şi noi în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, fiindcă suntem încredinţaţi că El este sincer, că stăpâneşte cunoaşterea şi că ne iubeşte. "Credeţi în Mine" (In. 14, 11), le-a spus El ucenicilor. Şi ucenicii au lăsat treburile lor şi au mers după El, fiindcă au crezut în El.

Credem în birjar atunci când presupunem că ne va duce pe întuneric acolo unde vrem;

- credem într-un hangiu necunoscut că nu ne va otrăvi când ne va da mâncare şi băutură;

- credem într-un oaspete necunoscut, când îl primim în gazdă, că nu ne va omorî sau jefui;

- credem în ciobanul de la răscruce când ne arată drumul;

- credem în cerşetorul întâmplător că este cu adevărat sărac şi îi dăm milostenie.

Şi în sute de alţi oameni necunoscuţi credem în fiecare zi, deşi n-avem dovada nici a sincerităţii lor, nici a cunoaşterii lor şi cu atât mai puţin a dragostei lor faţă de noi.

Întreaga noastră viaţă este alcătuită din încrederi.

Dacă înlăturaţi încrederile acestea, anchilozaţi întreaga viaţă omenească.

<u>Aşadar, de vreme ce credem zilnic în cunoscuţi şi necunoscuţi</u>, cum să nu credem în <u>Preaminunatul Hristos</u>, în Care nu este amăgire, Care <u>şi-a dovedit cunoaşterea prin fapte şi minuni puternice</u>, şi <u>Care şi-a vădit dragostea Sa faţă de noi prin pătimirile de pe Cruce şi prin moarte</u>?

<u>Iar de vreme ce credem în El, lesne vom crede în tot ce a spus, descoperit, poruncit şi făgăduit El</u>.

(continuare în numărul viitor)

***

IDENTITATE

RADU GYR

Eşti, Doamne, bun, eu - pământean şi rău,
şi-n dragoste nu-Ţi seamăn, nici în milă.
Dar, după răni, sunt chip din chipul Tău,
de par dospit din cer, nu din argilă.

Nu Ţi-am râvnit nici razele subţiri,
nici tălpile străpunse de piroane.
Dar Tu mă faci părtaş în răstigniri,
şi-Ţi tot îngân osânda din icoane.

Sfinţit pe cruci pe care nu m-am vrut
şi de-nvieri pe care nu le-aş cere,
nu ştiu: Tu te cobori la mine-n lut
sau eu mă urc spre raiul Tău, bând fiere?

Cu nesfârşită slavă mă încarci
şi-n cuie, când sfinţenia mă frânge,
oftând mă uit la rănile-mi prea largi
şi-Ţi cresc alături, sânge lângă sânge.

ÎNTREBARE

RADU GYR

Adâncă-i noaptea, orele profunde...
Gemând, spre raftul cărţilor mă-ndrum
şi-ntreb în şoaptă fiece volum:
"TU EŞTI?" Şi ***cartea*** *fuge şi se-ascunde.*

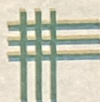
Plângând, întreb portretul ei acum:
"TU EŞTI?" Şi nici ***iubita*** *nu-mi răspunde.*
Îmi umplu cupa-n vin să mă scufunde,
întreb: "TU EŞTI?" Şi ***cupa*** *piere-n fum.*

Şi-ntreb şi ***spada*** *mea: "TU EŞTI?" Şi tace.*
Şi, cum mă prăbuşesc în jilţ, înfrânt,
din zid o umbră albă se desface...

Mă-ntorc spre ea cu sânge în cuvânt
şi-n ochii lui ***Iisus*** *e numai pace.*
*Întreb: "TU EŞTI?" Şi umbra spune: "****SUNT****".*

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la diverse chioşcuri de ziare, la nivel naţional: în Bucureşti, în toate reşedinţele de judeţ, precum şi în alte localităţi.

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREŞTI, Tel.: (021) 2425471
Preţul unui abonament pt. anul 2010
- 50 RON pentru ţară (Bucureşti şi provincie);
- 70 RON pentru Europa;
- 130 RON pentru Canada, SUA, Australia.

Valentin Toma – Timişoara: Nu cred că se poate vorbi despre trădarea lui Al. I. Cuza. Conform istoricului Stan Apostol, acesta nu a primit drept de domnie permanent sau succesiune filială la tron, având doar un mandat imperativ, misiunea sa fiind aceea de a înfăptui unirea Moldovei cu Ţara Românească, plus câteva reforme pentru modernizarea Principatelor Române. Aceste reforme trebuiau însă să aibă concursul celorlalte puteri ale statului. După aceea A.I. Cuza trebuia să cedeze tronul unui rege, unui os domnesc, pentru a da prestanţă internaţională Principatelor Române şi posibilitatea de a fi luate în consideraţie, întrucât statele europene erau conduse de monarhi reprezentanţi ai unor vechi familii regale. Aproape toate forţele politice ale vremii doreau împământenirea unei dinastii străine, chestiunea reprezentând una dintre cele patru dispoziţii finale ale Programului de Guvernare Naţională adoptat în oct. 1857 la Adunările ad-hoc de la Iaşi şi Bucureşti. Soluţia aducerii unui prinţ străin era dictată de raţiuni de politică externă. De altfel, Cuza în persoană, conştient de regimul provizoriu al domniei sale, declarase în câteva rânduri (ultima dată la 5 dec. 1865, în Parlament) că era gata să se retragă de la domnie în favoarea unui prinţ străin. Cea mai controversată reformă, care, în optica multor istorici, este responsabilă de abdicarea forţată a lui Cuza, este secularizarea proprietăţilor mănăstireşti. Acestea erau primite ca danii, în decursul timpului, de la domnitori (Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul, Vlad Ţepeş, Mircea cel Bătrân, Alexandru cel Bun etc.) şi de la boieri şi le asigurau baza existenţei. Legea lui Cuza a trecut averea bisericilor şi mănăstirilor în proprietatea statului. Astfel preoţii au devenit slujbaşi la stat. Prima expropriere a fost făcută de masonul Al. I. Cuza, înaintea statului comunist. Pe lângă aceasta, a mai stabilit un impozit de 10% pentru veniturile acestora. Nemaivăzuta măsură a provocat numeroase valuri de proteste în acele vremuri. Mulţi istorici susţin că domnitorul a acţionat astfel la ordinele masoneriei care vroia să dea o lovitură fatală Bisericii în acest fel. Cuza a mai fost acuzat, printre altele, de instituirea a dictaturii personale şi că că vroia să întemeieze o dinastie cu bastarzii concepuţi cu Elena Obrenovic, încălcând astfel mandatul în baza căruia fusese ales. Opoziţia tuturor personalităţilor politice – nu numai conservatoare, ci chiar şi liberale - faţă de proiectele masonice ale domnitorului s-a acutizat în asemenea grad încât Cuza a fost obligat să abdice. Trebuie subliniat faptul că toate partidele de atunci s-au raliat, împotrivindu-se lui Cuza din cauza reformelor acestuia, iar primii care s-au revoltat au fost chiar liberalii.

Alexandru Coman – Craiova: Evoluţia este de două feluri: ori e foarte îndelungată, pe milioane de ani, şi noi nu ne putem da seama de ea, ori e foarte-foarte rapidă şi noi n-o simţim. Adică în ambele cazuri evoluţie există dar noi n-o vedem; ea ştiinţific există, dar dovezi nu sunt!! Dacă toţi suntem rodul evoluţiei şi evoluţia este în plină desfăşurare şi azi, de ce toate speciile de plante, păsări, animale, oameni, sunt perfect definite şi nu vedem azi nici un peşte, nici o reptilă sau pasăre "intermediară", în stare de evoluţie de la ceva spre altceva?? De ce nu găsim şi azi hibrizi între om şi maimuţă? Apoi se presupune că viaţa s-ar fi născut în apă şi de acolo ar fi ieşit vieţuitoarele pe pământ; păi cum, le-au crescut peştilor picioare? Nu le-a mai plăcut apa şi au pornit la drum pe pământ? Apoi, cum poate apărea ceva din nimic? Presupunem că întâmplarea a făcut din nimic să apară o formă de viaţă?? Nimicul poate crea ceva fără nimic? Iar apoi de ce, mă rog, maimuţa aia a evoluat în aşa fel încât azi citeşte presa şi discută? Ce anume a favorizat ca doar omul să capete inteligenţă? Omul e o fiinţă slabă, plăpândă, cum dar el a ajuns stăpânul lumii? Şi de ce, mă rog, doar această specie a putut evolua aşa mult? De ce nu şi câinii, pisicile, oile, urşii etc.? Cine a făcut selecţia? Natura? Păi ce interes avea natura ca doar pe om să-l lase să evolueze în aşa fel? Prea multe întrebări fără răspuns, prea multe motive ca să crezi că "acolo sus" este Cineva care a rânduit lucrurile. Uimitor este faptul că, deşi uităm cu uşurinţă ceea ce am mâncat acum 3-4 zile la masa de seară, totuşi ştim cu precizie ce s-a întâmplat acum 100.000 de ani! Şi mai uimitor este faptul că teoria evoluţiei evoluează ea însăşi cu o viteză fantastică: astfel, în doar 150 ani, sutele de mii de ani s-au transformat, din 1859 încoace, în milioane de ani, apoi în sute de milioane, iar astăzi vorbim, cât se poate de firesc, despre miliardele de ani ale universului! Şi nimeni nu se întreabă: "Până unde mergem cu această minciună <<ştiinţifică>>?"

Mugurel Popa – Arad: Termenul de "Mişcare" desemnează, la modul general, conform Larousse, o acţiune, un curent care grupează un număr mare de oameni în jurul unei activităţi de interes general, al unei idei sau al unei concepţii, şi, totodată, o acţiune organizată de masă, care tinde să realizeze un scop social-politic.

Paul Murgeanu – Râmnicu Vâlcea: Mihai Codreanu (1876 - 1957), poet originar din Iaşi, cel mai prolific sonetist român, membru corespondent al Academiei Române (1942), director al Conservatorului de Artă Dramatică şi al Teatrului Naţional din Iaşi, directorul revistei "Însemnări ieşene", nu a avut nici o legătură de rudenie cu celebra familie legionară Zelea-Codreanu, aşa cum nici Adrian Maniu, alt poet tradiţionalist al epocii interbelice, nu a avut nici o legătură cu omul politic Iuliu Maniu.

George Dumitrescu – Curtea de Argeş: Teoria "Big Bang" se referă la un fel de explozie specială, deoarece nu s-a produs într-un spaţiu deja existent, explozie care a dus la apariţia materiei, energiei, spaţiului şi timpului - altfel spus, la existenţa universului. Astronomul american Edwin Hubble a descris universul ca fiind în continuă extindere, dând cosmologilor "o temă pentru acasă" (notă: adică să demonstreze alţii ceea ce el susţine). El porneşte de la ideea că, la începuturi, cu cca. 13,7 miliarde de ani în urmă universul încă nu exista. (Ce vizionar! Nostradamus a profeţit în catrene pe câteva sute de ani, şi tot nu prea se potrivesc lucrurile; dl. astronom - om de ştiinţă, nu alchimist, nu astrolog - "vede" în trecut, în urmă cu miliarde de ani şi trebuie crezut pe cuvânt.) Ceea ce a existat a fost doar un punct de o natură cu totul specială, o aşa-numită singularitate, ceva fără dimensiuni dar cu o energie nesfârşită. La momentul "zero" acest punct a ieşit din starea lui de singularitate - încă nu se ştie din ce cauză (astronomul nu ştie, dar i se poate sugera: că aşa i-a venit numitului punct, din senin, pe principiul hodoronc-tronc, zbang - e ştiinţific, dom'le, ce, eşti ignorant, habotnic, să nu înţelegi şi să crezi tot în Dumnezeu, că El a creat totul?) - şi şi-a manifestat uriaşa energie printr-o inimaginabilă explozie, Big Bang-ul, care (cică!) mai continuă şi în ziua de azi. (Probabil pe principiul vacii care a mâncat prea mult trifoi ud şi se umflă – se extinde – până... plesneşte!) Credeţi-mă că v-am expus teoria aşa cum e prezentată ea ştiinţific, oficial, în dicţionare, doar parantezele îmi aparţin. Şi, cică, "Big Bang-ul este una din cele mai răspândite teorii cosmologice, fiind admisă de majoritatea astrofizicienilor ca model-standard de formare a universului"! Model-standard pentru oamenii-standard ai noii ordini mondiale...

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "ACŢIUNEA ROMÂNĂ" ISSN 1583-9311

Redactor şef: Nicoleta Codrin

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Ionuţ Moraru, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu

Relaţii cu publicul: Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - Vinerea, orele 15–17
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

